

Achtste
boekje

DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Bonestaak

Verteld door A. M. de Jong

Getekend door
G. van Raemdonck

N.V. DE ARBEIDERSPERS • AMSTERDAM



DE WERELDREIS
VAN
BULLETJE EN BONESTAAK

Verteld door A. M. de Jong
Getekend door George van Raemdonck

ACHTSTE BOEKJE
TWEEDE DRUK



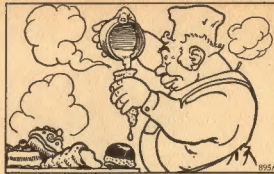
AMSTERDAM · N.V. DE ARBEIDERSPERS · 1957



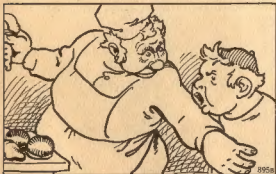
Bij de hoek van de kombuis liepen ze de koksmaat tegen het lijf.
 'Hallo!' riep die. 'Ik liep jullie net te zoeken. Als je zin hebt in een taartje, ga dan even mee naar de kok, die is er aan 't bakken en dan kan je er een beetje van proeven.'
 'Wat is dat Kalkhoofd toch een onmenselijk aardige jongen!' riep Bullette, vol edele geestdrift. 'Een echte wel-doener der mensheid!'



'Hij is waard, om vriend te zijn van Bullette en Bonestaak' gaf de lange toe, en de koksmaat zei nederig:
 'Dank jullie hartelijk, hoor, dat je 't zo goed met me meent. Kom nou, dan krijg je een taartje, maar mondje dicht, hoor, want 't zijn eigenlijk gesmokkelde taartjes: ze mogen pas aan tafel gegeten worden.'
 Bullette en Bonestaak beloofden graag, dat ze geen verrajer zouden spelen. Dat was trouwens in hun eigen belang.



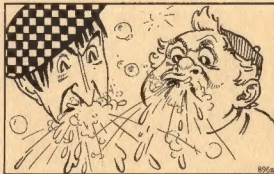
De kok stond in de kombuis aan de tafel en toverde heerlijke taartjes in elkaar. Hij was bezig roomsoezen te vullen. Op een schaal lagen al andere gebakjes gereed, met schuim er op en rooie en bruine suikerfiguren, gevuld met room of confituur van vruchten. Bullette en Bonestaak voelden het water om hun tanden lopen, en de kleine dikzak nam een aanloop en wou vol dapperheid een aanval doen op de schotel met gebakjes.



Maar de kok hield hem tegen en zei:
 'Hoho, gevaarlijk heerschap... een beetje kalm aan, hè? Als ik jou je gang liet gaan, bleef er geen kruimel over voor de tafel en dan zou je de kapitein es horen!... Jullie mag ieder een schuimtaartje hebben met pruimenconfituur d'r in, maar daar moet je dan ook mee tevreden zijn.'
 Nou, Bullette en Bonestaak verklaarden plichtig, dat ze daar voorlopig genoeg namen.



Het Kalkhoofd zocht een paar fijne gebakjes uit. Prachtig wit schuim zat er als een hoge kop boven op en een bruin korstje beloofde hemelgenietingen. Hij hield er in iedere hand één boven zijn hoofd, buiten het bereik van de grijpende vingers der beide smulgrage vrienden, en de kok zei: 'En nou spreken we af: wie het eerste zijn taartje op heeft, krijgt er nog één!'
 'Hoera!' riepen Bullette en Bonestaak.



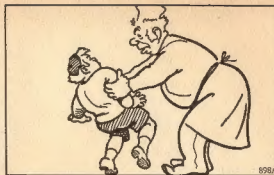
Tegelijk grepen ze het taartje uit de handen van het Kalkhoofd, en tegelijk werkten ze het met verbazende spoed helemaal hun mond in. En tegelijk begonnen ze als razenden te kauwen... En ook tegelijk verduisterden hun verheerlijkte gezichten. Hun ogen werden tegelijk verschrikkelijk groot van verbazing en afschuw. Tegelijk namen hun gezichten een ongelofelijk vieze uitdrukking aan en tegelijk holden ze de kombuis uit naar de reling.



Achter hen klonk een zacht gelach. Bulletje en Bonestaak hoorden daar echter niets van: ze hadden het veel te druk met het uitspuwen van de groene zeep, die in de taartjes zat en van het zeepschuim, dat er zo verleidelijk boven op geprikt had. Ze spuwden en hoesten en proestten en kokhalsden en haalden met hun vingers de kloddertjes zeep achter hun kiezen vandaan. En de tranen van woede en spijt liepen over hun wangen... Ze vonden een emmer water, alsof die voor hen was klaar-



gezet en begonnen hun mond te spoelen en ze spuwden telkens grote hoeveelheden schuim uit. En achter hun rug, in de deur van de kombuis, rolden de kok en het Kalkhoofd tegen elkaar van het lachen en hielden hun buik vast, en dachten het te besterven. Maar toen Bulletje en Bonestaak hun mond gezuiverd hadden en omkeken, staarden ze in twee zeer verwonderde gezichten. 'Gemene schorems!' schreeuwde Bulletje woest, en Bonestaak maakte zich gereed om tenminste het Kalkhoofd aan



te vliegen. Maar de kok greep hen ieder bij een arm en vroeg verwonderd: 'Wat scheelt er aan, jongens? Waarom winden jullie je zo op? Is dat nou ons loon, dat we jullie die lekkere taartjes gegeven hebben? Ik dacht, dat jullie dankbaarder van aard waren, hoor! Foci, schaam je!' Bulletje begon te kraaien van woede. 'Lekkere taartjes?' schreeuwde hij. 'Vuile zeeprommel hebben jullie ons gegeven! Bah! Vuile viezeriken!'



'Wel,' zei de kok met een verbaasd gezicht. 'Dat waren zeertaartjes.' 'Ja, precies, zeertaartjes!' gilte Bonestaak. 'Nee, sufferd, zeertaartjes!' riep de koksmaat. 'Die maken we altijd zo aan bord. Wat dacht je wel? Dat we hier net zulke flauwe rommel maken als de banketbakkers aan land? Wij houden van hartiger brokjes!' Bulletje en Bonestaak waren niet te overtuigen. Zij hielden vol, dat de kok en het Kalkhoofd samengespannen had-



den om hen voor de gek te houden en ze zaten vol wraakzuchtige bedoelingen. De kok zei: 'Ik heb nog nooit zulke onredelijke driftkoppen gezien als deze reisgenoten van ons. Maar om ze te bewijzen, dat ze 't mis hebben, zal de koksmaat voor hun ogen net zo'n zeertaartje opeten.' Het Kalkhoofd had er niets op tegen. Deftig greep hij een dik met schuim bedekt gebakje van de schotel en bracht het statig naar zijn mond.



'Net zo een als Bulletje had,' zei hij, en deed z'n mond open om te happen. Maar zover kwam het niet. Want Bonestaak gaf hem onverwachts een klap tegen zijn hand en daar stond een zeer verbouwereerd Kalkhoofd met een neus en een paar wangen vol schuim en room. En de twee vrienden lachten, dat ze schaterden... 'Zit je d'r in, Kalkhoofd?' vroeg de kok meewarig. Tot antwoord nreep de koksmaat en vlokten schuim vlogen van zijn neusgaten. Er was enige verwarring in de



kombuis. En daar maakten Bullette en Bonestaak misbruik van: ze grepen tegelijk een roomtaartje van de schotel en stoven er de deur mee uit. Verbaasd keek de kok de rovers na. Ze gingen tegen de verschansing leunen, onderzochten de gebakjes goed, en hapten er toen tevreden in. En tergend riepen ze van hun veilige standplaats tegen de kok en zijn maat: 'Lekker, hoor! Fijn! Die zeetaartjes smaken goddelijk! Lik je neus af, Kalkhoofd, dan kan je 't ook proeven! Dank jullie wel, hoor! Ze smaken naar meer!'



De kok schudde bedroefd het hoofd. Het Kalkhoofd probeerde met een natte handdoek zijn gezicht weer toonbaar te maken. En Bullette en Bonestaak stonden bij de verschansing en smulden met hernelse gezichten van hun taartjes. De kok keek treurig en het Kalkhoofd keek verongelijkt. Bullette en Bonestaak keken verrukt en knikten elkaar bevestigend toe. Bullette zei onderwijzend tegen de koksmaat:



'Jaja, Kalkhooffie... alles komt terecht op de wereld, moet je maar denken. Bullette en Bonestaak vergeten niks en geven iedereen, wat hem eerlijk toekomt, hoor! Niet, Bonestaak?'

'Beslist,' antwoordde Bonestaak. 'Reken maar!!'

De koksmaat riep uit de kombuis:

'Jullie zijn een paar eigenwijze kraaien. En je moet oppassen, dat je uit mijn vingers blijft, want ik knijp jullie tot mosterd, as ik je te pakken krijg, gewoon tot mosterd!'



'Toch aardig, dat je 't van tevoren zegt,' plaagde Bonestaak. 'Dan kunnen we de mosterdpot alvast klaarzetten.' En Bullette zei strijdlustig: 'Kom maar op, as je durft! Ik lust je rauw, hoor!' Toen moesten de kok en de koksmaat wel weer lachen om dat onverschrokken kleine dikkerdje, en de twee vrienden lachten mee en zo was de vrede weer zonder strijd gesloten. Want mensen, die samen lachen, kunnen nooit kwaad op mekaar blijven. Ze herinnerden zich allemaal, hoe ze me-



kaar hadden beet gehad, en ze vonden, dat ze eerlijk kiet waren en mekaar niks te verwijten hadden. En de kok stond maar al met zijn hoofd te schudden, en zei: 'Ik begrijp niet, hoe we 't zo lang aan boord hebben uitgehouden, zonder Bullette en Bonestaak. Nou merk je tenminste weer, dat je leeft!' 'Ja,' zuchtte Bullette, 'maar ik wou toch wel es wat pittigers beleven. Ik begin er hard aan te twijfelen of we nog wel ooit op een onbewoond eiland terecht zullen komen.'



'Ja,' zei Bonestaak nadenkend. 'En daar waren we toch eigenlijk enkel maar voor op reis gegaan!'

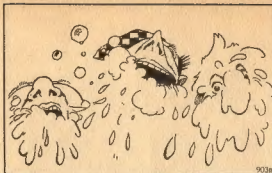
'Nou,' zei de kok, 'op een onbewoond eiland is 'et ook niet alles! Je zou misschien nog wát raar op je neus kijken, als je d'r onverwachts terecht kwam.'

'Hèèèè!' hoorde Bonestaak. 'Hoor die bange kok! Nee, man, Bullette en ik zouden 'et zalig vinden om op zo'n onbewoond eiland terecht te komen. Gewoon zaaálig!'

'Nou!' riep Bullette. 'Is aan boord toch maar 'n dooie boel!'



'Dat noemt-ie een dooie boel!' riep de kok wanhopig uit. 'En pas hebben ze nog een taartenavontuur beleefd van heb ik jou daar. Een dooie boel... ondankbare honden zijn jullie!' Hij was diep gegriefd, de goeie kok, en Bulletje en Bonestaak wilden het goed maken. Dus zeiden ze: 'Nou ja, zo erg bedoelen we 't niet. Maar een onbewoond eiland, zie je, dat is nog heel wat anders!'



'En hoe wou je daar dan komen?' vroeg de kok. 'Nou, met een schipbreuk natuurlijk!' riep Bulletje. 'O,' zei de kok vriendelijk. 'En dan woulen jullie zeker alleen op dat onbewoonde eiland landen?'' 'Natuurlijk,' antwoordde Bonestaak. 'Met een hele troep is er geen aardigheid aan,' en hij keek minachtend naar de kok, die zo slecht op de hoogte was met de bijzondere genoegens van het Robinson-leven op een onbewoond eiland.



Maar de kok schudde het hoofd en keek bedenkelijk naar de koksmaat. 'Heb je nou ooit zulke hardvochtige jongetjes gezien?' vroeg hij verdrietig. 'Die zouden ons allemaal, hun vaders inclusief, gemoedereerd laten verdrinken, alleen maar om zelf een plezierig leven te leiden op 'n onbewoond eiland. 't Is kras!' Het Kalkhoofd vond het ook gemeen van de vrienden, en



die betuigden gauw, dat ze 't zo weer niet gemeend hadden, en dat ze de bemanning van de 'Hercules' met genoeg een redding gunden, als zij maar op hun eiland kwamen! Aan tafel spraken de jongens met hun vaders over de taartjesgeschiedenis, en die lachten, dat ze schudden. En toen vroeg Bonestaak: 'Zeg vader, zou u denken, dat we nog kans hebben om op een onbewoond eiland terecht te komen?'



De kapitein en de stuurman keken eerst de jongens in hun verlangende gezichten, en toen keken ze mekaar aan. De stuurman antwoordde: 'Daar heeft iedere zeeman kans op!' 'Ja, maar ik gun het geen enkele zeeman,' voegde de kapitein er aan toe. 'Zo'n pretje is dat niet!' 'Geen pretje?' riep Bonestaak verbaasd. 'Nee, maar nou valt u me toch tegen, vader! Dat is toch zeker het heerlijkste wat er is?'



'O zo!' zei Bulletje gauw. 'Dat zou ik ook denken!' 'Nou,' zei de stuurman, 'ik hoop dan maar dat we voor die heerlijkheid gespaard zullen blijven!' Daar begrepen de jongens niets van. En iedereen aan boord lagen ze aan zijn hoofd te zeuren over een onbewoond eiland. Ze vroegen alle matrozen en stokers of ze ooit op een onbewoond eiland gestrand waren. En overal hoorden ze van niet, en iedereen zei, dat ie



d'r ook niks op gesteld was en dat ie liever gezond bleef. Die onbewoonde eilanden lieten ze liever over aan de zee-lui uit de jongensboeken. Bulletje en Bonestaak begonnen erg bang te worden, dat iedereen aan boord een lafaard was.

En ze hielden maar niet op. En zo werd het al gauw een aardigheid op de 'Hercules', om als een van de beide vrienden in de nabijheid was, aan mekaar te vragen:

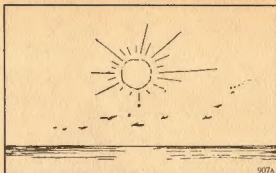


'Heb je soms niet een onbewoond eilandje in de buurt gezien?'

En dan antwoordde de ander:

'Nee, jammer, hé? Anders konden we een beetje schipbreuk lijden, en dan konden Bulletje en Bonestaak Robinsonnetje gaan spelen!'

Bulletje en Bonestaak vonden het een flauwe aardigheid, en het flauwst van alles vonden ze, dat hun vaders er ook



aan meededen. Maar ze hadden zich vast voorgenomen, zich niks van die malle praatjes aan te trekken. En onderwijl keken ze maar aldoor naar de horizon, of er niet een vreselijke storm wou komen, die zo vriendelijk zijn zou de 'Hercules' te doen stranden op zo'n aardig onbewoond eilandje.

Maar de dagen gingen voorbij en het weer bleef wanhopig prachtig. Bulletje en Bonestaak merkten, dat er stiekem



over hen gepraat werd. Telkens ontdekten ze, dat er hier of daar drie of vier loden van de bemanning met mekaar stonden te smoezen en als de jongens gauw dichterbij kwamen, trokken ze ineens onnozele gezichten, vertelden mekaar dat het mooi weer was en dat de reis prachtig verliep. Allemaal dingen, die de vrienden al lang wisten.

'D'r is wat aan de hand,' zei Bulletje, die last had van kwaaddenkendheid.



"'t Is allemaal om dat onbewoonde eiland,' veronderstelde Bonestaak. 'Die flauwe kerels spreken kwaad over ons, omdat ze niet velen kunnen, dat wij meer durven dan zij.' Stilletjes laten kletsen,' vond Bulletje wijs. 'Als we het onbewoonde eiland eenmaal gevonden hebben, zullen ze nog es paf staan van wat wij durven!'

En hij zette een hoge bost.

En juist tegen de avond van de dag, waarop ze dit gesprek



voerden, kwamen er aan de gezichtseinder kleine, donkere wolkjes opzetten. Die werden snel groter en spoedig was de halve hemel bedekt met kruidenti donderkoppes, waar al vinnige bliksemschichten door schoten. De wind begon in de touwen te zingen. Er kwam bedrijvigheid aan boord: alle matrozen werden aan dek geroepen en al wat los stond werd met touwen stevig vastgesjord.

Bulletje en Bonestaak keken verwonderd en een beetje



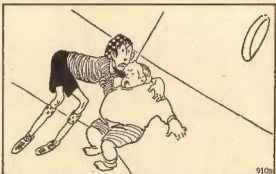
verontrust toe: de gezichten van de bemanning stonden ernstig en ze werkten verbazend snel en secuur. En de wind werd met elke minuut sterker, fliet wilder door het want en joeg de golven hoger en hoger op, zodat de 'Hercules' begon te dansen als een jong veulen in de wei. De bootman lei z'n zware handen op de schouders van zijn leerlingen en zei met een strak gezicht:
'Als ik jullie een goeie raad mag geven, meijonges, zoek dan je kooi op en probeer te slapen. Want daar komt een



weertje opzetten zo vuil als jullie nog nooit gezien hebben, en we zullen dansen vannacht, nou!' De stuurman kwam van de brug met dezelfde boodschap en toen Bulletje en Bonestaak langs de kombuis kwamen, stond de kok met een bang gezicht in een pan te roeren en ze hoorden hem zeggen:
'De lieve Heer mag m'n kinderen bewaren, als ik verdrinken moet.'
In de hut keken de jongens elkaar eens aan. De stuurman



had hun gezegd, dat ze de hut niet uit mochten en was dadelijk weg gegaan. Bulletje wreef z'n handen, even belust op avontuur als altijd.
'Jongen, Bonestaak!' riep hij verrukt. 'Nou gaan we een echte storm beleven! Hoera!' Bonestaak lachte over heel z'n gezicht: hij vond het ook prachtig. Samen maakten ze een dansje rond de tafel van louter plezier om het leuke stormpje, dat hun wachtte! Tot ze ineens stilstonden en mekaar verschrikt bij de arm



grepen: door de schemering had plots een fel licht een blauwige schijn geslagen en toen leek het ineens erg donker daarop en in die duisternis brak een geratel en gedaver los, dat alles in de hut rinkelde en de vloer onder hun voeten trilde. Meteen ruiste en kletste een dichte regen over de zoldering van de hut en met een sprong kwam de 'Hercules' omhoog, alsof hij zijn dans nu eerst goed beginnen wou.

Stokstijf van de schrik stonden de kameraden en klemden



zich vast aan elkaar en aan de tafel. En nog eer ze van hun ontsteltenis bekomen waren, scheurde een nieuwe bliksemstraal met felle schijnsels door de al dikkere duisternis en dadelijk daarop ratelde een donderslag los, alsof er een heel leger van zware ijzeren karren over het dak boven hun hoofd galoppeerde. Bulletje en Bonestaak stonden te beven op hun benen.

En dat werd er niet beter op toen Bulletje ineens een rauwe kreet slaakte; er was hem plotseling iets op z'n schouder



gesprongen en dat iets greep hem tegelijkertijd stevig in z'n haarbos. Bulletje greep met één hand naar z'n aanvalser en zei toen flauwtjes:

'O, 't is Japie m'n apie maar!'

'Mot je me daar zo voor laten schrikken?' schreeuwde Bonestaak woest, en Bulletje gilde kwaadaardig terug:

'Kan ik 'et helpen als ik schrik?'

'Een flinke kerel schrikt niet van een klein apieje,' beweerde Bonestaak.



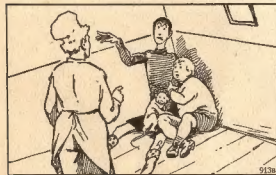
'Ach, jongen,' begon Bullette zijn antwoord, dat zeker niet vriendelijk bedoeld was, maar nooit voltooid zou worden, omdat het werd afgebroken door een nieuwe verblindende bliksemstraal, vergezeld van een eindeloos lange donderen- de rommeling, zodat de jongens niet anders dachten of de hele 'Hercules' werd in brokken geslagen. Een grote golf die het schip woest opzij gooide, deed de rest... Toen Bullette en Bonestaak weer wat van de verwarring, verbazing en ontsteltenis bekomen waren kwamen ze tot



de ontdekking, dat ze in een hoek van de hut lagen, elkaar met allebei hun handen vast hadden, overal pijnlijke plekken voelden, maar alles welbeschouwd toch nog niet dood waren, wat hun bijzonder meeviel. Japie m'n apie zat op Bonestaaks schoot, hield met beide handjes z'n arm vast, bibberde, oogknipperde en kreunde zachtjes van ontzetting. En de jongens voelden er veel voor, hetzelfde te doen. Juist toen een nieuwe bliksemlits de kleine hut in helblauwe gloed zette en Bullette en Bonestaak bibberend en



akelig bang nog dichter tegen elkaar kropen, ging snel de deur open en dicht en 't Kalkhoofd was binnen. Hagel en regen sloegen met een vlaag tot tegen de benauwde reizigers in de hoek. Maar Bullette kon toch niet nalaten, hatelijk op te merken: 'Hou de deur dicht as je binnenkomt, Kalkhoofd! Al is 'et buiten nat, daarom mag 'et hier wel droog zijn.' Een verschrikkelijke donderslag overstemde zijn brutale praatjes en de koksmaat ging er ook niet op in.



'Kom,' zei hij kortaf, 'uitkleden en onder de wol. Ik ben gekomen om jullie d'r in te helpen. Wie eerst?' Bullette en Bonestaak vonden het een vernederend idee, in bed geholpen te worden. En de lange protesteerde heftig: 'We kunnen best ons eigen uitkleden, hoor!' 'O jee ja!' piepte Bullette er achteraan. 'Proberen dan maar,' grinnikte de koksmaat, die zich met allebei z'n handen aan de tafeland vasthield. 'En opschieten, want 't wordt nog veel erger.'



Bullette en Bonestaak wachtten even tot de 'Hercules' zo'n beetje in evenwicht lag en kwamen toen dapper over-eind. Maar nauwelijks hadden ze hun trui half over hun hoofd geschoven, of daar nam de boot een schuine schuiv-, dat ze hulpeloos door hun knieën zakten en niet wisten, waar ze bleven. De koksmaat greep er met iedere hand een vast en lachte hen nog uit ook. Als voddezakken hingen ze in zijn armen. 't Kalkhoofd lei Bonestaak zo lang in een hoek, trok



Bullette, die hem suffig zijn gang liet gaan de kleren van zijn lijf en rolde hem de kooi in. Vijf minuten later werd Bonestaak, zo slap als een vaatdoek, ook in zijn bed gehesen en zwetend van inspanning stond de koksmaat voor de kooien en keek lachend naar de verbouwereerde gezichten. 'Nou, jongens,' zei hij, 'jullie hebben zo erg naar een stormpje verlangd: je hebt nou je zin. Ik hoop, dat 'et jullie bevallen zal, maar ik ben bang, dat 'et niet zó lollig wordt als jullie gedacht had.'



'Schip nou niet zo op,' kraaide Bulletje, die zich in bed weer een hele held voelde. 'Je houdt zelf je eigen vast. Je hebt geen eens behoorlijke zeebenen.'

Maar Bonestaak zei niets. Hij zag onheilsPELLend bleek en voelde zich elke seconde benauwder en zieker.

't Kalkhoofd hing voor ieder een emmertje met een haak aan de rand van de kooi.

'Voor as je 't te kwaad krijgt,' zei hij zorgzaam. 'En denk



er om, dat je in de kooi blijft. 't Ergste moet nog komen, dit is nog maar een beginnetje.'

Meteen was hij weer verdwenen en Bulletje bromde nog wat over opscheppers en zo, maar hij zweeg gauw, want het schip begon zo kwaadaardig te slingeren en te stampen, dat hij zich met allebei z'n handen vast moest houden om niet uit de kooi te vliegen.

En toen brak de vreselijke storm met vol geweld los. Zoiets



hadden Bulletje en Bonestaak helemaal niet op hun programma staan. Het weerlichtte en donderde zonder ophouden, uren achter mekaar en toen het onweer ophield, bulderde de wind zo bar over het schip, dat het loek of het nog donderde. Geweldige golven beukten de wanden en sloegen met oorverdovend lawaai over het hele schip heen. De 'Hercules' zwaaide en sprong als een bezetene en de jongens in hun kooi hadden alle moeite van de wereld om



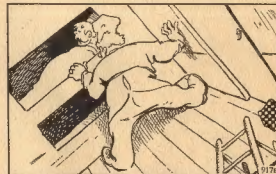
in bed te blijven. En daarbij werden ze al meer en meer zeeziek en het emmertje aan hun kooi bleek er niet voor de grap neergehangen te zijn. Boven hun hoofd hoorden ze af en toe stukken van driftige commando's en zware stappen van voeten in zeelaarsen, die over het dek bonkten. Het was een akelige nacht.

En de dag, die er op volgde, was niet veel beter. Steeds duurde de woedende storm, en het schip hoste en danste



en zwaaide en sprong zonder ophouden en Bulletje en Bonestaak kermden van narigheid en van angst en verwensten het ogenblik, dat ze zo stom geweest waren om van hun veilig stilstaand huis aan de wal weg te lopen. En als het schip nou es verging? Dan zouden ze hun moedertje nooit terugzien. ...!

Huilend, ziek en ellendig lagen ze in hun kooi. Af en toe kwam de koksmaat of de bootzman eens naar de patiënten



kijken, maar eten of drinken konden ze niet. En dan ging de bezoeker maar weer gauw weg, want met alleman werkten ze aan dek om de boel in het gerede en het schip boven water te houden. Bulletje en Bonestaak kregen langzamerhand het gevoel, dat de storm altijd al geduurd had en nooit meer zou ophouden. Ze werden er moedeloos van. ...

Dat duurde zo nog een hele dag en nacht en eerst tegen de



avond van de volgende dag ging de wind liggen en kwam de zee een klein beetje tot bedaren. De 'Hercules' gedroeg zich wat kalmer en de doodzieke wereldreizigers konden weer in hun kooi liggen zonder zich krampachtig te moeten vastklampen. Ze rolden nog wel heen en weer, maar het was toch lang niet zo erg meer. Eten konden ze nog niet. Een kop thee was alles, wat ze naar binnen konden werken. Hun vaders kwamen nu eens kijken en schrokken van de



bleke gezichten en de holle ogen hunner zoontjes. En die schrokken van de opgezette, rode gezichten hunner vaders met de gezwollen oogleden en de geharsten lippen van storm en zilt zeewater
'Ga nou maar slapen,' ried de kapitein, 'dan zijn jullie morgen weer heel wat opgeknapt, en overmorgen denk je niet eens meer aan dat stormpje. Wej te rusten!'
'Stormpje!' bromde Bulletje, toen de vaders waren wegge-



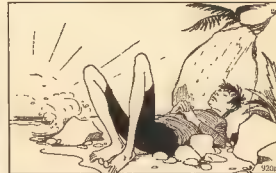
gaan. 'Dat noemt die vader van jou een stormpje. Ik dacht minstens, dat de wereld verging... Een stormpje, die halve malle!' Hij wachtte of Bonestaak niet zou opstuiwen, omdat zijn vader beledigd werd, maar het bleef muistil. En toen het verbaasde Bulletje zich oprichtte en in Bonestaaks kooi keek, zag hij, dat zijn kameraad in slaap gevallen was. Brommend kroop Bulletje onder de dekens en mopperde



wat eigenaardige namen voor Bonestaak. Maar de utputting werd hem spoedig ook de baas en weldra was hij ook in dromenland verzeild geraakt
In twee dagen en nachten hadden de vrienden geen oog dichtgedaan en aldoor doodsangsten uitgestaan. Nu sliepen ze en al was de wereld boven hen in elkaar gestort, zij zouden er niet van wakker geworden zijn
En toen ze wakker werden - Of liever, toen Bonestaak



wakker werd. Want Bulletje snurkte nog ongestoord verder. Toen Bonestaak dus wakker werd, zich oprichtte, zijn ogen utwreef en om zich heen keek, gingen die ogen wagenwijd open en zijn mond deed zijn ogen na en zakte eveneens tot een gapend gat in zijn verbaasd gezicht. Want Bonestaak bemerkte dat de zon scheen en dat hij met zijn benen half in het water op het strand lag
Dat moest een vergissing zijn! Natuurlijk sliep hij nog. Hij



droomde maar zo wat. En zodra hij daar zeker van was, glimlachte Bonestaak slim, ging weer bedaard op zijn rug liggen en deed zijn ogen toe. Hij was niet gek! Hij ging toch zeker lekker liggen wachten tot hij wakker werd! Alleen dat natte gevoel aan zijn voeten was vervelend en dus trok hij die wat op, zodat ze op het droge kwamen. En zo wachtte hij, tot 't Kalkhoofd hem wakker zou komen roepen voor het ontbijt.



921a

Bonestaak wachtte en wachtte. Hij hield zijn ogen stijf dicht. En hij dacht, dat ie wel erg duidelijk droomde: hij voelde dat zijn voeten nat waren, hij hoorde de schroef van de 'Hercules' niet slaan, hij voelde het trillen van de machines niet en hij hoorde bomen ruisen en het gebruis van de branding. Maar voor de gek houden liet Bonestaak zich niet. Hij droomde. Dus hield hij zijn ogen stijf dicht. Als ie alleen maar niet zo'n honger gehad had! Kwam dat Kalkhoofd nou maar! En eindelijk ... daar kreeg Bonestaak



921b

een stevige por in z'n magere ribben. Met een zucht van verlichting en welbehagen ging hij rechtop zitten, deed z'n ogen open en ... keek in het verschrakte gezicht van Bullette, die naast hem zat, gekleed en wel, op het strand, vlak bij het zacht kabbelende water van de zee. Van het Kalkhoofd was niets te zien en evenmin van de hut of van iets, dat op de 'Hercules' leek. Bonestaak was wel een beetje verwonderd, maar dat had ie gauw overwonnen. Hij vroeg:



922a

'Wat zie je Bullette?'
'Ik zie dat we op het strand liggen, vlak bij de zee,' antwoordde Bullette bevend.
Bonestaak begon te lachen. Hij had al dadelijk weer in de gaten, wat er aan de hand was.
'O,' zei hij luchtig, 'dan ben jij ook al niet echt. Je bent maar een droom, Bullette en mij zal je niet hebben. Ik wacht nog maar een beetje, tot het Kalkhoofd komt met het ontbijt.' En weer ging hij achterover liggen en deed zijn



922b

ogen toe. Bullette keek rond, keek naar Bonestaak, en wist niet wat hij er van denken moest. Droomde hij ook? 't Was raar, maar ... Stevig kneept hij zich in z'n arm; dat was een goed middel om te weten of je droomde of niet. En Bullette kneept zo hard, dat ie een schreeuw gaf van de pijn. Bonestaak deed z'n ogen open en keek hem lodderig aan.
'Zo, droom-Bullette,' zei de lange spottend. 'Je schreeuwt precies als m'n echte vriendje, maar je maakt mij niet wijs, dat je 't bent. Ik droom en jij bent niks.'



923a

Droom-Bullette sprong overeind en riep schel:
'Bonestaak ... ! Bonestaak ... ! Sta op, jò ... je droomt niet! 't Is echt ... goeie hemel, wat is er met ons gebeurd? Waar is de 'Hercules'?'
Maar Bonestaak geloofde er niets van en lachte hem vierkant in z'n gezicht uit.
En toen, enkel maar om te bewijzen, dat het echt was, gaf Bullette zijn vriend een schop, die hem met een schreeuw van pijn overeind joeg. Bonestaak briepte van woede.

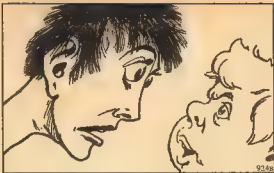


923b

'Zeg es, droom-Bullette,' schreeuwde hij, 'dat laat ik me niet doen hoor! Omdat jij maar een droom-ventje bent, hoef je me nog niet te schoppen!' Toen boosde het droom-ventje hem een flinke scheut koud zeewater in z'n gezicht en Bonestaak proestte en niesde net of het echt was.
Bonestaak schopte driftig naar het hardhandige droom-Bullette, maar dit sprong achteruit en toen raakten Bonestaaks tenen een broek steen, dat half in het water lag en



hij gaf een gil van pijn en verbazing: hij had zich in z'n vroegere dromen nooit zo gemeen zeer gedaan! Pijnlijk hield hij zijn voet in beide handen vast en danste op een been rond en schold uit alle macht op dat onhebbelijke Bulletje, dat hem treiterde tot in zijn dromen toe. 'Maar sufferd!' raasde Bulletje terug. 'Je droomt net zo min als ik!' 't Is allemaal echt en waar! Zie je dat dan niet?... We zijn... we hebben... we hebben schipbreuk geleden en we zijn op een onbewoond eiland aangespoeld!'



Ineens stond Bonestaak weer op allebei zijn voeten en voorovergebogen, met z'n handen op zijn knieën steunend, keek hij Bulletje aan met een paar ogen als knikkers. 'Op... op....' stotterde Bonestaak, 'op een onbewoond eiland?' 'Ja, natuurlijk!' schreeuwde Bulletje opgewonden. 'Wat dacht je anders? Eindelijk! Eindelijk zijn we op een onbewoond eiland! Hoera!' 'Hoera!' riep Bonestaak. 'Leve het onbewoond eiland van



Bulletje en Bonestaak!' De twee vrienden namen elkaar by de hand en dansten in 't rond, een wilde vreugdedans. Tot Bonestaak ineens stilstond en alle vreugde uit zijn gezicht verdween. Z'n ogen werden wijd van schrik en toen Bulletje hem verbaasd aankeek, stamelde hij: 'Maar... maar... dan... dan is de 'Hercules' vergaan! Dan zijn onze vaders en onze vrienden verdronken...! O, Bulletje...!'



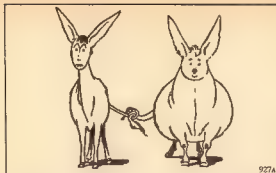
Bulletje stond stokstijf en werd zo wit als een laken. Toen zakten onze twee helden op het zachte zand neer en huilden, huilden... of ze nooit meer zouden kunnen ophouden... Bulletje en Bonestaak jammerden en schreiden onbedaarlijk. De een na de ander riep. 'O, vader!... vaders!...' en eindelijk riepen ze in hun grote nood allebei tegelijk wanhopig: 'O, moeder! moeder moeder...!'



En Bonestaak snikte: 'Wat moeten we toch beginnen, Bulletje...? O, o, o, wat een vreselijk ongeluk...! De 'Hercules' vergaan, met man en mus vergaan en wij samen alleen overgebleven op een onbewoond eiland...!' Huilend kropen ze dicht tegen elkaar aan en keken uit over de eindeloze zee, die blauw in de heldere zonneschijn lag te blinken, zo groot, zo verschrikkelijk groot en verlaten en nu voelden ze pas goed, hoe klein en eenzaam ze



waren, twee peuterige jongetjes in die ontzaglijke wijdeheid van lucht en zee en achter hen, verder weg, bergen, bedekt met groene wouden van palmen en allerlei dicht en hoog geboomte, dat ze niet kenden. 'Hoe hebben we toch naar zo'n verschrikkelijk ongeluk kunnen verlangen?' jammerde Bulletje. En Bonestaak zei verslagen: 'Ach, wij zijn ook altijd zulke ezels.' Bulletje knikte. Hij was het roerend met zijn vriend eens.



En zo zaten ze met de armen om elkaars schouders, twee kleine hoopjes verlatenheid en ellende, en de tranen liepen maar aldoor over hun wangen, omdat ze maar steeds dachten aan hun verdronken vaders en vrienden. Tot ze ineens allebei overeind sprongen: ze hadden duidelijk horen blaffen! Een hond...! Waar kon die zijn...! Het geblijf kwam achter een rotsblok vandaan, dat geen vijfug meter van hen af in zee lag.



'As 't maar geen wilde hond is of een wolf,' zei Bullette zacht. "t Klinkt zo bekend," vond Bonestaak. We moeten toch gaan kijken.' Zij wapenden zich met een groot stuk steen en slopen voorzichtig naar het rotsblok. Behoedzaam kropen zij langs het zwarte brok steen. Een beetje gewichtig voelden zij zich ondanks al hun narigheid toch. Want in ieder geval hadden zij nu een reusachtig



avontuur en ze moesten voor zich zelf zorgen. Bonestaak was de eerste, die voorzichtig om het hoekje gluurde en... Met een kreet van verrassing sprong hij vooruit, op de voet door Bullette gevolgd, die niet minder hard schreeuwde bij wat hij zag: Een boot van de 'Hercules' lag daar tegen het strand geschoven en op de middenbank, met een touw aan een dolfijn vastgebonden: Nero, de scheepshond, hun oude



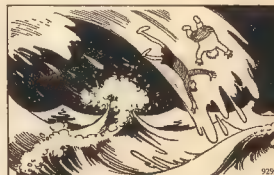
viend. Haastig sprongen de jongens in de boot. Nero jankte van vreugde. Maar hij was het enige levende wezen, dat zij vonden. Van hun vaders of de bemanning zagen zij geen spoor. Opnieuw schoten hun ogen vol tranen, en treurig liefkoosden zij de hond, die van blijdschap hun handen en hun gezicht likte.

Toen ze een poosje hadden zitten huilen, veegde Bullette met de mouw van zijn trui z'n ogen droog en daarbij viel



zijn blik op een dikke brief, die met een spijker op de achterbank was vastgeslagen. Als een tijger sprong hij er op af. De spijker ging gemakkelijk los. Haastig scheurde hij de envelop open en haalde er een beschreven stuk papier uit. Bonestaak was er al bij en bevand van spanning lazen ze samen de brief.

Er stond in, dat gedurende hun slaap de storm teruggekomen was. Zij, Bullette en Bonestaak, waren door een



grote golf uit de hut gesleurd en over boord gekwakt. Ze waren weggedreven in de richting van het eiland en toen hadden de lui van boord een boot buiten gezet met Nero en wat proviand en zo en ze hoopten maar, dat alles goed zou gaan. Meer kon voor hun redding niet gedaan worden. En als ze te weten konden komen, wat het voor een eiland was, zouden ze hen komen halen.

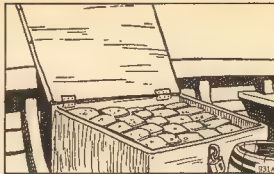
Stomverbaasd keken de jongens elkaar aan.



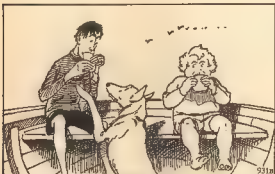
'Geloof jij d'r wat van?' vroeg Bonestaak.
 Bulletje keek eens rond zich heen en wreef over zijn ronde
 hoofd. 'D'r is niet veel te geloven,' zei hij toen... 'We zitten
 op het eiland, hier is de boot, daar is Nero... Nou, wat blijft
 er nou nog te geloven over?'
 Bonestaak schudde het hoofd.
 "It lijkt mij te veel op een verhaal van Ouwe Hein," zei hij,
 totaal in de war.



Bulletje sprong uit de boot op het strand.
 'Zeg!' schreeuwde hij. 'Zeg, Bonestaak...! Maar dan is de
 'Hercules' ook niet vergaan...! Dan leven onze vaders en
 onze vrienden nog allemaal en wij zijn de enige schip-
 breukelingen... Jee, Bonestaak! dan is 'et ook lang zo erg
 niet! Wat een geluk, jò! Ik voel me honderd pond lichter!'
 'Dan blijft er nog zat over!' vond Bonestaak, die z'n plaag-
 zucht al terug voelde komen. Maar Bulletje stoorde er



zich niet aan en danste van vreugde. Nadat hij een poosje
 had rondgesprongen, viel hem ineens wat in.
 'Proviand!' riep hij. 'In de brief staat iets van proviand!
 Gauw kijken, waar 'et is, want als ik nog een half uur
 zonder eten moet blijven sterf ik van de honger.'
 Ze vonden een grote kist in de boot, op slot, maar de
 sleutel hing er aan een touwtje bij. En toen het deksel om-
 hoog ging, juichte Bulletje luidkeels: bovenop lag een



verzameling boterhammen met vlees en kaas, of 'et voor
 een weeshuis was!
 Zwiggend vielen de vrienden op de voorraad aan. Nero
 zat tussen hen en lei dan z'n poot op Bonestaaks, dan weer
 op Bulletjes arm. Hij kreeg eerlijk zijn deel. Uit het zoet-
 waterfonteinje van de boot schepten ze blikken kroezen
 vol en dronken er bij en hoe meer ze verzadigd raakten,
 hoe rooskleuriger ze de wereld begonnen aan te kijken.



"It is nou mooi weer," zei Bulletje. 'Je zult zien, dat de
 'Hercules' ons voor vanavond nog komt terughalen.'
 Bonestaak keek zijn vriendje eens aan. 'Zou jij heus willen,
 dat de 'Hercules' al zo gauw kwam?' vroeg hij. 'Ik dacht,
 dat je zo graag op een onbewoond eiland zou zitten.'
 'Nou ja,' antwoordde Bulletje. 'Jij toch ook!... Maar toen
 zaten we emmes aan boord, midden tussen de mensen,
 enne... en hier zie je niemand.'



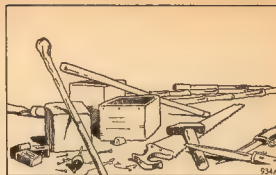
'Nee, dat gaat wel meer zo op onbewoonde eilanden,' zei
 Bonestaak droogkomek.
 'Bah, wat ben je weer lollig,' schimpte Bulletje. 'Wou jij
 soms zeggen, dat je blij bent, nou je echt op een onbe-
 woond eiland zit?'
 Bonestaak antwoordde niet. Beiden keken ze naar de
 bergen en naar die dichte, groene bossen en ze griezelden
 bij het idee, dat daar misschien verscheurende dieren leef-



den en slangen en... wie weet... menseneters...! En allebei onze helden hoopten stilletjes, dat de 'Hercules' maar gauw komen mocht en tersluiks keken ze om naar de zee of ze 'm soms al niet zagen. Maar de zee lag even verlaten als daarstraks... Bonestaak keek Bulletje eens aan, hij zag twee dikke tranen over diens dikke wangen rollen. Hij voelde dat zijn ogen ook bedenkelijk prikten en een brok in zijn keel maakte dat hij haast niet praten kon. Ze waren toch eigenlijk ook wel wat klein voor zo'n groot, verschrikkelijk



avontuur! Ergens naar verlangen was toch heel iets anders dan het te krijgen, dacht Bonestaak, en Bulletje zat over hetzelfde onderwerp te piekeren. Maar het was nou te laat. Het ongeluk was gebeurd! Bonestaak richtte zich op, zuchtte, slikte manhaftig zijn tranen weg en gaf Bulletje een stevige klap op zijn mollige schouder. 'Kom, Bulletje,' zei hij bemoedigend. 'Laten we nou niet huilen als kleine, bange jongens. We zijn wereldreizigers, nieuwjaar, en we moeten ons uit de moeilijke avonturen ook



weten te redden. Vooruit, kop op, en laten we nou e kijken wat er zo al in die kist zit.' Bulletje keek zijn kordate vriend bewonderend aan en knikte. Bonestaak begon de kist uit te pakken, en al gauw hielp Bulletje ijverig mee en spoedig waren ze zo in het werk verdiept, dat ze hun onaangename positie vergaten en kreten van verrukking en bewondering slaakten om alles wat ze daar te voorschijn brachten. Het was een prachtige uitrusting! Voor ieder een stevig matrozenmes.



Een zaag, een bijl, een hamer, dozen met spijkers, een grote lap zeildoek voor een tent, bijbehorende stokken, vislijnen met haken, een rol koperdraad, een paar pakken lucifers. En onderin vonden ze dan twee stevige windbussen met een grote doos kogeltjes erbij. Wel well! nu begon de wereld er weer heel anders uit te zien! Ze voelden zich trots als koningen met al die prachtige dingen en de windbussen gaven hun een gevoel van ontzaglijke gewichtigheid en heldenmoed. Ze gespten hun broekriem over hun trui, staken het scheermes er in, hielden het geweer over de



schouder en keken rond of ze wel voldoende bewonderd werden. Maar er was niemand om paf te staan over hun parmantigheid! 'En nou, Bulletje!' riep Bonestaak. 'Nou er op uit om een onderzoekingstocht op ons eiland te maken. We zijn gewapend. Als er wilden komen, maken we ze bang met ons geweer!' 'En... enne... As ze nou niet bang worden?' aarzelde Bulletje. 'As ze nou schieten met pijlen of met lange speren gooien of zo iets?'



'Onzin,' zei Bonestaak vastberaden. 'Dat doen echte wilden niet. Echte wilden horen bang te zijn voor blanke mannen met een geweer... Ben jij soms bangachtig?' 'Nee,' zei Bulletje nijdig. 'Ik ben niks bangachtig. Wat jij durft, durf ik ook en nog veel meer.' 'Nou, vooruit dan,' riep Bonestaak. 'Eerst de boel in de kist, het slot er op, het anker voor de boot en dan gaan we ons eiland verkennen. Nero blijft hier om op de boot te passen!' Ze maakten de boel in orde, staken elk nog een bijl in hun



gordel, trokken hun gezicht in een krijgshaftige ploof en stapten met kloppend hart het strand op. De hond keek hen bedroefd achterna.

Vol bewondering keken ze naar de hoge palmbomen, die hun gevederd hoofd op hun sierlijke stammen hoog boven het andere groen uithieven. Het was precies een plaatje uit een aardrijkskundeboek: de blauwe zee, bergen en een tropisch woud met palmen en slingerplanten. Ze waren nu langzamerhand wel overtuigd, dat ze niet meer sliepen, maar toch leek het hun nog net of ze droomden, of het



'Die maken we zelf,' zei hij toen.

Bulletje keek wat verwonderd, maar Bonestaak nam z'n bijl uit z'n riem en hakte een spaander uit de stam van een boom vlakbij.

'Zo merken we heel de weg, die we langs komen,' zei hij, 'dat doen ontdekkingsreizigers altijd.'

Bulletje schaamde zich, dat hij daar zelf niet aan gedacht had en zwijgend trok hij zijn bijl en hakte ook een spaander uit een boom. En zo gingen ze verder, overal de bomen merkend en doorlopend tussen de open plekes, waar de

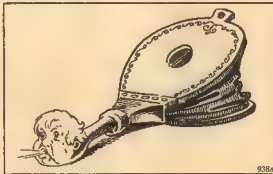


niet echt was, of het iets was uit een boek of een verhaal, iets dat anderen was overkomen.

Het was warm. En het was stil. Diep en bijna angstig stil. Het gebruis van de branding tegen de klippen was het enige geluid, dat je hoorde en dat werd met iedere minuut dat ze vorderden al zwakker. Toen ze een eindje het bos in waren werd die stilte zo drukkend, dat Bulletje niet langer zwijgen kon en riep:

'Zeg toch es wat, Bonestaak!'

En Bonestaak, een beetje in de war, zei:



struiken en de slingerplanten het minst ineengroeiden. Het werd hoe langer hoe heter en de tocht door het dichte woud met zijn ongelijke bodem viel de twee ontdekkingsreizigers niet gemakkelijk. Zij zweetten als otters en hun arm werd vreselijk moe van het ongewone slaan met de bijl, die elk ogenblik zwaarder leek te worden. En na een uurtje kleefde hun tong tegen hun gehemelte van de dorst en nergens was een druppeltje water te bekennen. Bulletje zuchtte als een blaasbals en Bonestaak keek hem nijdig aan.



'Wat is 'et hier stil, hè, Bulletje?'

Bulletje keek hem verontwaardigd aan. Dat wist hij warem-pel ook wel! Hij bleef staan en wou een nijdig antwoord geven, toen hem plotseling iets inviel en hij vroeg:

'Maar zeg, Bonestaak, as we nou es verdwalen hier in dat grote bos? Paadjes zijn d'r niet. We lopen maar zo wat tussen de open plekken door, kriskras door mekaar... Hoe zullen we ooit het strand terug vinden? Wegwijzers zijn d'r niet!'

Bonestaak dacht na.



'Denk toch aan je fatsoen,' zei hij schimpend.

'Hoezo m'n fatsoen?' vroeg hij driftig. 'Laat me met rust.'

'Een ontdekkingsreiziger moet veel ontberingen kunnen doorstaan,' vertelde Bonestaak met een eigenwijs gezicht. 'Ik klaag toch niet!' kette Bulletje terug.

'Nee,' zei Bonestaak onverbiddeijk, 'maar je zucht dat ik er pijn in m'n buik van krijg. Heb je soms dorst?'

'Ja,' antwoordde Bulletje stug.

Toen zei Bonestaak een plaagversje op en Bulletje nam zich voor, hem heel de dag niet meer aan te kijken.



Maar Bonestaak meende het zo kwaad niet en toen ze plotseling bij een open plek kwamen, waar hoge kokospalmen omheen groeiden, zei hij:
 'Nou gaan we drinken, Bulletje, en jij mag eerst.'
 Bulletje keek rond, waar het water was, maar hij zag niets. Bonestaak bukte zich en nam een zware, groene bal van de grond.
 'Wat denk je dat dit is?' vroeg hij.
 'Het hoofd van je grootmoeder,' bromde Bulletje boos.



'Erg aardig,' prees Bonestaak, 'maar ik ben bang, dat het maar een afgewaaid onrijpe kokosnoot is. Hoor es even!' Hij schudde de vrucht vlak bij Bulletjes oor en die hoorde het sap er binnenin klotsen. Heel zijn gezicht klaarde op en zijn haat tegen Bonestaak smolt weg als sneeuw voor de zon. Met zijn bijl sloeg Bonestaak de kop van de noot en daar slobberde Bulletje gulzig de lekkere koele kokosmelk naar binnen en voelde zich een heel ander mens worden. Er lagen kokosnoten genoeg: de storm der vorige dagen



had ze bij tientallen afgerukt en Bulletje en Bonestaak dronken naar hartelust en aten hun buikje rond. 'En nou gaan we even wat maken,' zei Bonestaak. 'Voor als we in lang geen drinken tegen komen.' Hij zocht een grote, rijpe noot en hakte en schaaftte en sneed met bijl en mes, tot hij de harde pit er uit had. Daar hakte hij een klein stukje af, sneed haar leeg met zijn mes en zocht tussen de struiken naar dunne taale slingerplantstengels.



Daarvan maakte die handige Bonestaak een soort netje, waar de kokosnoot in kon hangen, en met een paar langere stengels hing hij het ding over zijn schouder. Bulletje had hem trouw nagedaan en verrukt keken ze naar elkaar en naar hun werk: prachtige, eigengemaakte veldflessen! Die werden gevuld met melk uit andere noten en welgemeed trokken de ontdekkingsreizigers dieper het bos in, zorgvuldig rond zich spiedend of ze niets verdachts zagen. Ze kwamen maar langzaam vooruit. Het woud werd



steeds dichter en ondoordringbaarder. Tussen de stammen der hoge bomen warrelden luchtwortels en slingerplanten en de vochtige, losse bodem was bedekt met varens, allerlei soort kruiden, waarvan sommige prachtige bloemen droegen, die een bedwelmende geur verspreidden. Eerst hadden de jongens telkens van die bloemen lopen plukken, maar telkens zagen ze andere, die weer mooier en groter en geuriger waren en nu lieten zij ze maar staan. Maar ze kwamen steeds meer onder de indruk van de



wilde dooreenwarreling, de groeuge schemer, die in het bos hing en waar doorheen scherpe bundeltjes zonlicht schoten als pijlen van wit vuur. Ze zagen wel planten, die ze meenden te herkennen: kokospalmen, bamboeboomjes, broodbomen, en eindelijk een heel bos van bananenstruiken. Daar moesten ze van profiteren! Nog nooit hadden ze zulke lekkere, sappige bananen geproefd en ze aten ervan tot ze niet meer konden. Toen gingen ze lekker lui op hun rug liggen uitrusten.



En nu ze daar zo kalmpjes lagen en zelf ook geen gerucht meer maakten, hoorden ze eerst goed hoe verbaasd stil het in het oerwoud was. Zelfs de branding van de zee hoorden ze niet meer. 't Was net of heel de wereld sliep, of ze in het betoverde bos van Doormroosje waren. Het was op het heetst van de dag. De vogels hadden schaduwtjes boekjes opgezocht en sliepen, wachtend tot het wat koeler worden zou. En de jongens voelden hun hart zwaar worden van heimelijke vrees in deze ondoordringelijke stilte.



Bulletje kreeg het benauwd. Hij wou de stilte verbreken door wat te zeggen, maar toen hij zei: 'Wat is het toch stil, hè, Bonestaak?' toen fluisterde hij het zo zachtjes, dat hij het zelf nauwelijks horen kon en er kwam ook geen antwoord. Zwijgend lagen ze naast elkaar en luisterden naar de stilte en keken naar de muggen, die in de zonnestraaltjes danste. En zoetjes aan begonnen ze met hun ogen te knipperen en vielen in slaap, en droomden dat ze weer veilig en wel op de 'Hercules' waren.



Na een poosje deed Bulletje soezerig zijn ogen open. Hij wist zo gauw niet waar hij was, maar de dooreenwarring van groen boven en rond hem maakte het hem duidelijk, dat hij niet in zijn gezellig kooitje aan boord van de 'Hercules' lag. En hij was er helemaal niet blij om, dat hij met zijn vriend nu op een onbewoond eiland zat. Treurig keek hij naar de dichte takken-en-blaren-wemeling boven zijn hoofd en ineens had hij de gewaarwording dat er iets of iemand naar hem keek.



Onrustig draaide hij zich om en om en gluurde naar alle richtingen om zich heen. Toen bleef hij stokstijf staan. Duidelijk had hij twee ogen gezien, die tussen de dichte wemeling van groen naar hem staarden. Twee glinsterende ogen. Zo maar eventjes, want ze verdwenen zodra hij er in keek. Het angstzweet brak Bulletje uit en hij gaf een harde schreeuw, waar Bonestaak van wakker schrok en met een sprong overeind kwam.

'Wat is er?' schreeuwde de lange ontsteld.



Bulletje stond te bibberen op zijn benen en kon geen woord uitbrengen. Hij wees met een bevende vinger naar de plaats waar hij het verschrikkelijke gezien had. 'Nou?' riep Bonestaak, boos, omdat hij zo geschrokken was. 'Wat had je nu zo te gillen?' 'D-d-daar,' stotterde Bulletje, 'o-o-ogen!' Bonestaak, die ook een onbehaaglijk gevoel kreeg, keek in de aangewezen richting, maar er was niets te zien. En dat maakte hem nog korzeller.



'Ogen?' snauwde hij. 'Wat voor ogen? Waar ogen...? Slaap je soms nog?' 'Nee,' fluisterde Bulletje, te bang om boos te zijn. 'Ik zag duidelijk twee blinkende ogen, die naar ons keken... Stil es... Hoor je dat...?' Gespannen luisterden ze... Ja... ze hoorden wat... Net of er iets of iemand wegliep... Voeten hoorde je op de zachte grond, gekraak van takjes, geruis van opzj geschoven lover. Alles heel zacht, maar heel duidehjk. Angstig keken de vriendjes elkaar aan.



'Een beest,' fluisterde Bonestaak. 'Of een wilde,' fluisterde Bullette terug, 'een menseneter.' 'Die zijn er niet op onbewoonde eilanden,' zei Bonestaak logisch, 'anders zou het immers geen onbewoond eiland zijn!' 'En wie heeft jou verteld, dat dit een onbewoond eiland is?' vroeg Bullette bibberend van angst. Bonestaak gaf geen antwoord. Hij was een beetje bleek geworden. Je kon nooit weten... Ze wisten immers niets van dat hele eiland af...!



'Laten we maar gauw teruggaan naar de boot,' stelde Bonestaak voor. 'Daar is Nero en daar kunnen we wegkruipen.' Toen begon de terugtocht. Een tocht, die ze niet zo heel gauw vergeten zouden. Wat klopten die angstige harten! Gebukt slopen de jongens de merktekens in de bomen langs en telkens keken ze om of ze niet vervolgd werden. Maar het bleef even stil in het woud en zij voelden zich verlicht, toen ze het gebruis van de branding weer hoorden. Doodmoed kwamen Bullette en Bonestaak eindelijk het bos



Nu hoorden ze weer niets meer. De grote stilte was weer gekomen. Bonestaak vermaande zich het eerste. 'Kom,' zei hij dapper, 'ga mee, kijken of er iets is.' 'Durf jij dat?' vroeg Bullette bewonderend. Bonestaak zuchtte, en antwoordde eerlijk: 'Nee, eigenlijk niet, maar 't zal wel moeten hé?' En aarzeland ging hij op de plek af, waar Bullette de vreselijke ogen gezien had en vanwaar ze ook het verdachte gekraak hadden gehoord. En Bullette ging aarzeland mee. Zij hielden hun windbuks in de hand en slopen geruisloos



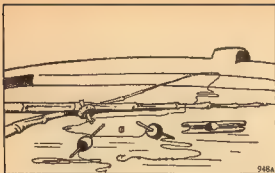
uit en renden het vlakke strand op met een gevoel of ze aan een groot onbekend gevaar ontsnapt waren. Nu dorsten ze weer geluid te geven en ze schreeuwden om het hardst: 'Nero...! Nero...! waar ben je dan, Nero?!' Een blij geflab antwoordde en Nero sprong aan zijn touw heen en weer op de bank in de boot en toonde zich even blij als zijn baasjes. Vlugs klauterden de jongens in de boot. Juichend dansten ze boven op hun kostbare kist en knuffelden Nero, die zich tegen hun knieën drong en hun han-



naar voren. Ze bogen de takken uit elkaar, maar ze zagen niets. Ja, toch... ze zagen, dat er takjes waren afgebroken en tussen het dichte groen was te zien, dat er iets tussen door gedrongen was... Maar wat was het geweest...? Een beest of een wilde...? Een tijger misschien of een leeuw...? Of misschien een menseneter...? Angstig keken ze mekaar in de bleke gezichten. Het was een lelijk geval...! Daar zaten ze nou op hun onbewoonde eiland, dat misschien niet onbewoond was. 'Hadden we Nero maar meegenomen!' zuchtte Bullette.



den likte. En toen ze wat uitgeraasd waren, deden ze de kist open en spraken de voorraad proviand geducht aan, want hun vlucht uit het geheimzinnige woud, waar het vreselijk stil was en glinsterende ogen van onbekende monsters naar je loerden, had hun een geduchte honger bezorgd. Nero kreeg eerlijk zijn portie mee en deed al zijn best om niet bij Bullette en Bonestaak achter te blijven. Na het eten rustten ze wat uit, in hun volle lengte gestrekt op de bodem van de boot. Maar lang stil zijn lag nu eenmaal niet in hun aard en spoedig rekte Bullette zich uit,



kwam overeind en zei: 'Wat zou je d'r van denken, Bonestaak als we es wat gingen vissen? We hebben lijnen met haken er aan.'

'En wat moet er aan die haken?' vroeg Bonestaak lui. 'Nou, mossels en oestertjes,' antwoordde Bulletje. 'Die liggen hier genoeg en daar vissen ze in Umuiden ook mee.' Hij boog zich over de rand van de boot, die half op het strand lag en keek naar de schelpen, aan de andere kant als waar zij er in geklommen waren. En toen schrok Bonestaak weer overeind door een gil van Bulletje en keek hem



En Nero lag op de kist, snurkte en trok zich van hun ontsteltenis 'n bedroefd beetje aan.

'We moeten hier weg,' zei Bulletje angstig... Hoe gauwer hoe beter. 'Die wilde weet nou, waar we zijn en vannacht komt je misschien terug. Vooruit, we halen het anker in, we schuiven de boot van het strand en we roeien daarginder die bocht door en de hoek om. Dan zijn we tenminste een eindje uit de buurt.'

Haastig haalden zij het ankertje in en sprongen op het strand om de boot in zee te schuiven. Maar hoe ze ook



met grote staarogen in zijn verbleekt gezicht. 'Wat is 't nou weer?' vroeg hij nijdig, maar Bulletje wees sprakeloos naar het zand naast de boot.

Bonestaak boog zich naast Bulletje over de rand van de boot en hij verbleekte net zo erg als zijn vriendje: daar stonden in het zand duidelijk de afdrücken van grote mensenvoeten... Ze dachten allebei aan de schrik van Robinson Crusoe, toen hij de sporen van een mens op zijn eiland vond, en nu begrepen zij ineens, hoe het kwam, dat hij zo geschrokken was. Mensen... dat betekende: ge-



werkten, ze konden geen beweging in het zware ding krijgen. Het leek wel vastgemetseld!

Dat was een nieuwe tegenvaller! Zwetend en hijgend sjorden en rukten ze nog een poos, maar al hun inspanning was vergeefs. Ineens hield Bulletje op en sloeg zich tegen zijn rood gezwollen hoofd.

'Ezels, die we zijn!' schold hij. 'We moeten gewoon wachten: 't water komt op en as 't vloed is, loopt de boot vanzelf vrij.'

Bonestaak knikte. Dat had Bulletje knap bedacht. Ze

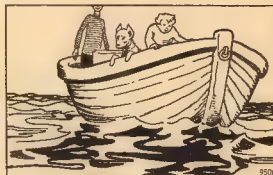


vaar... Blote voeten... dat moest vast een wilde zijn...! 'Een mensener,' zei Bulletje huiverend van angst. 'Wat moeten we beginnen?'

Bonestaak keek hem aan, en zijn ogen stonden net zo wanhopig en bang als van zijn dikke vriend. Eindelijk zei hij.

'D'r zijn ook wel wilden, die geen menseners zijn... hele goeie, behulpzame mensen...'

Maar zijn stem klonk helemaal niet overtuigend en hij geloofde net zo min wat hij zei als Bulletje het geloofde.



gingen dus kalm zitten wachten en inderdaad kwam de vloed op en na een paar uren voelden ze de boot ineens bewegen: zij lag vrij in het water.

Dadelijk vielen de vrienden op de riemen en al waren die erg zwaar voor hun kinderhanden, zij kwamen toch weg van de gevreesde plek, waar de mensener hun verblijfplaats ontdekt had. Ze zwoegen twee uren aan een stuk en zetten toen de boot weer met zijn kop op het strand, achter een grote koraalrots. Toen legden ze het anker uit en dompelden hun stukgeroeide handen in het koele water



en bliezen op de brandende blaren, die gemeen pijn deden. De zon ging prachtig onder in een zee, die wel van klinkklaar gesmolten goud leek en snel werd het donker. De bergen en de bossen smolten samen tot een duistere massa, de hemel begon te lijken op zwart fluweel, waarin ontelbare sterren als juwelen fonkerden. De nacht kwam aan en de jongens werden er niet geruster op. In het bos hoorden ze vreemde kreten. De zee murmelde om hen heen. En het donker lag zo zwaar over hen en er kon wel ieder



ogenblik iets uit dat griezelig duister op hen afschieten. Bulletje en Bonestaak zaten op de achterbank, met de armen om elkaars schouder, ineengedoken, bang voor die grote, donkere nacht in dat geheimzinnige, onbekende land. Nero lag aan hun voeten met gespiste oren en bromde af en toe zachtjes. Na een tijdje klom een bleke schemering boven de bergen omhoog en kort daarna stak de volle maan haar glimmende snoet over bossen en zee. Hè... dat gaf de jongens een gevoel van groter veiligheid



'Zeg, Bulletje,' zei Bonestaak zacht, 'nou moet er van nacht telkens een van ons de wacht houden, terwijl de ander slaapt. Ga jij nou eerst slapen, dan zal ik de wacht houden.'

'Goed,' zei Bulletje. 'En als jij slapen wilt, maak mij dan maar wakker.'

Ze haalden de dekens uit de kist. Bulletje ging op het zeildoek liggen, rolde zich in zijn deken en sliep dadelijk in. Bonestaak sloeg de dekens om zijn schouders, lei de wind-



buks dwars over zijn knieën en zat met een grimmig gezicht rond te kijken. Maar zijn hart ging een beetje sneller dan gewoonlijk.

Bonestaak voelde zich zeer gewichtig. Het was ook geen kleinigheid: met een wollen deken om zat hij daar op schildwacht, echt op schildwacht en waakte over zijn slapend vriendje tegen de boze bedoelingen van niks meer of minder dan levende menseneters. Hij kon de palmen als uitgeknipte prentjes tegen de lucht zien staan. De zee



bruiste dromerig om hem heen en verder was het stil, met enkel af en toe zo'n griezelige schreeuw uit het dichte woud. Je hart klopte wel hard van opwinding en zenuwachtigheid, maar een beetje heerlijk was het toch ook...! Welwillend keek Bonestaak neer op zijn vriendje, die rustig sliep, en zei zachtjes:

'Slaap maar, Bulletje, Bonestaak houdt de wacht: d'r kan je niks gebeuren.'

Hij glimlachte bij de gedachte, hoe Bulletje zou zijn opge-



stoven, als hij dat opschepperige toespraakje had gehoord... Hè, hij was toch wel erg moe...! En wat klond dat gebruis van de zee zacht en eentonig! Net een wiegeliedje... En die muggen... zoem, zoem, zoem om zijn hoofd... om Bonestaaks hoofd, dat langzaam voorover zonk... Zoetjes dommelde de schildwacht in en begon liefelijk te snorken.

Plotseling schrok Bulletje wakker, doordat er iets nats over zijn gezicht gestreken werd. Hij sloeg de ogen op en



keek recht in de bek van Nero, die voor hem zat en hem zijn lange tong liefkozend over zijn gezicht haalde. Bulletje lachte en aarde hem over zijn kop. Maar... het was al helemaal licht...! De zon scheen zowaar al over de bomen...! En Bonestaak zou hem wakker maken om de wacht te houden. Met een ruk kwam Bulletje overeind: daar zat de trouwe schildwacht, helemaal voorovergezakt en sliep zo rustig, alsof er geen menseneters bestonden! Dat vond Bulletje ongehoord! Stel je zoiets voor! Ze had-



den wel allebei in hun slaap opgegeten kunnen zijn... Dan waren ze wakker geworden in de maag van zo'n gemene kannibaal! Een mooie verrassing zou dat geweest zijn...! En allemaal door de onverschilligheid van die slaapkop van een Bonestaak. Wraakzuchtig nam Bulletje het hoosvat, schepte dat vol water en plensde Bonestaak de hele inhoud over zijn zwaar schuldig hoofd. De schildwacht werd met een akelige gil wakker en rolde van de bank.



Het uitstekend gelukken van zijn wraak stemde Bullette tot edelmoedigheid en zachtzinnig vroeg hij de natte schildwacht, die het water en de slaap uit zijn ogen zat te wrijven: 'En heb je nog veel menseneters teruggeslagen, Bonestaak, vannacht?' Onnozel keek Bonestaak hem aan, slaperig, niet begrijpend wat er aan de hand was. En dus verduidelijkte Bullette zijn vraag: 'Nou, toen je zo flink op schildwacht zat...! Wel, wel, wat een barre schildwacht ben jij!'



Heb ik soms even geslapen?' 'Ja, even,' hoonde Bullette. 'Maar even de hele nacht...! Je moest je schamen, Bonestaak. Bah! wat een vent. Ik word misselijk als ik er aan denk. Weet je dat je daar in de oorlog voor doodgeschoten wordt?' 'It is geen oorlog,' bromde Bonestaak. 'En jij kan naar de maan lopen.' 'Nog brutaal ook!' raasde Bullette. 'Nou moest je tweemaal doodgeschoten worden.'



'En as je nou je grote mond niet houdt,' dreigde de lange, 'dan schiet ik jou éénmaal dood!' 'Zeker met die proppeschueter?' hoonde Bullette. 'Daar kan je amper een muis mee doodschieten!' 'En ik heb er toch maar mee op schildwacht gezeten,' herinnerde Bonestaak hem. 'Op schildwacht geslapen, meen je zeker?' 'Ach jongen, vlieg op!' schold Bonestaak, en begon zijn trui over zijn hoofd te trekken.



'Wat ga je doen?' vroeg Bullette nieuwsgierig. 'Ik ga zwemmen,' vertelde Bonestaak. 'Ik voel me klef van die vervelende praatjes van jou.' Bullette lachte om Bonestaaks nijdig gezicht en begon zich ook uit te kleden. En even daarna plompten zij allebei achter uit de boot in het heerlijke koude water en zwommen rond als ratten, proestten en schopten mekaar water in het gezicht en lachten en waren de hele ruize vergeten. Nero vond, dat hij moeilijk achter kon blijven en met een



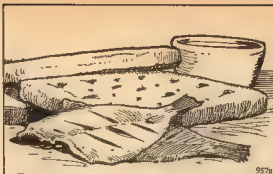
schel gebiaf plonsde hij tussen de jongens in en ze grepen hem beet en duwden hem onder en schreeuwden, omdat hij rooie striemen over hun vel trok met zijn lange nagels, en alle drie vermaakten zich kostelijk.

Toen ze zich moegeploeterd hadden, klommen ze weer in de boot, behalve Nero, die naar het strand zwom en daar begon heen en weer te rennen en in het zand te rollen, tot hij er uitzag om met geen tang aan te raken. En tussen de klonters zand uit keek hij met ondeugend glinsterende ogen naar de jongens of die wel zagen, wat een aardig



dezelfde grote blote voeten, die ze de vorige dag op de andere plaats gezien hadden. De menseneater had hen 's nachts teruggevonden...

'Hij is hier geweest,' fluisterde Bonestaak. 'Terwijl wy slapen,' klappertande Bulletje. Bonestaak keek hem aan, schuldbezwust. 'En ik, idioot, ik heb geslapen,' zei hij zacht, maar Bulletje troostte hem door te schreeuwen: 'Stel je niet zo an! Je had immers toch niks kunnen beginnen met je proppeschietcr van een windbuis!'



spelletje hij speelde. Maar de jongens letten niet eens op hem. Die kleedden zich rustig aan. Beledigd rende Nero weg en ging een heel eind verder in het zonnetje liggen drogen.

Bulletje en Bonestaak aten scheepsbeschuit met gedroogde schar en dronken een schep water er bij. Erg woelderig was het maal niet en aan boord van de 'Hercules' hadden ze het heel wat beter. Maar voor schipbreukelingen op een onbewoond eiland ging het nogal.

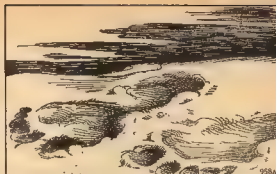
'Toch moeten we vissen en naar 't bos om vruchten of



'Maar ik had 'em z'n kop in kunnen slaan met m'n bijl,' opperde Bonestaak heldhaftig.

'Klets,' zei Bulletje onverbiddelijk. 'Dat durf je toch niet, net zo min als ik.'

Verslagen keken de vrienden elkaar aan. Het avontuur waar ze zo hevig naar verlangd hadden, begon hun hoe langer hoe minder aan te staan... Vroeger hadden ze het niet zo heel erg gevonden als ze hoorden van wereldreizigers, die door wilden waren opgegeten; dat hoorde nou eenmaal tot de mogelijkheden van zulke verre tochten.



wild,' zei Bonestaak. 'Anders is onze proviand gauw op!' Bulletje keek schuin naar het bos, dacht aan de ogen en zuchtte. Bonestaak boog spelend over de rand van de boot. Hij verstijfde, en gaf een gil.

Bulletje verslikte zich van de schrik, hoestte tot hij vuurrood was en toen hij weer adem had, schreeuwde hij woest: 'Gil zo niet, halve gare...!! Wat is er nou weer?'

Sprakeloos wees Bonestaak over de rand en toen Bulletje zich buiten boord boog, was hij haast van ontsteltenis onvergerold: daar stonden in het zand de afdrucken van



Maar nu ze zelf kans liepen in een menseneetersoepketel te worden verwerkt, hadden ze nogal erge bezwaren tegen deze operatie en met een wanhopige zucht dachten ze aan de 'Hercules'.

'Wat moeten we doen?' vroeg Bulletje met een benepen stemmetje. 'We kunnen toch niet de hele dag in de boot blijven zitten? We moeten vruchten hebben en drinken. Het water in het tonnetje is haast op.'

Bonestaak keek schuin naar het bos en dan weer naar de voetstappen van de wilde. Een hele tijd zat hij diep na te



denken en eindelijk zei hij: 'Weet je wat ik geloof, Bulletje? We moeten 'et er maar op wagen en het bos ingaan.' Bulletje knikte. Maar zijn stem klonk niet heel gerust, toen hij zei: 'En als we die wilde tegenkomen? Of als-ie met een hele troep op ons af komt?' 'Dan komt-ie hier ook naar toe,' zei Bonestaak. 'Zouwen we dan maar niet in zee steken met de boot?' 'Dan komen ze ons in kano's achterna, en daar kunnen wij toch niet tegen op... En, zie je, Bulletje... Ik geloof eigenlijk, dat die wilde ons geen kwaad zal doen.'



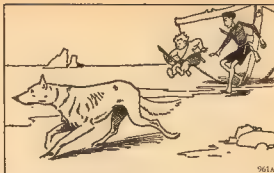
De grote stilte, die er hing, verschrikte hen niet meer zo erg als de vorige dag. Maar ze bleven toch vlak bij elkaar, met Nero op hun hielen en keken zorgvuldig om zich heen, ieder ogenblik verwachting, dat ze een woeste mensener ter voorschijn zouden zien springen. Plotseling stond Bonestaak, verstijfd van schrik, stil. Bulletje, ongerust, keek hem aan. Vol afgrijzen wees Bonestaak zwijgend voor zich uit. Bulletje verbleekte. Nero gromde en zette zijn nekharren op. Tussen de struiken, op enige afstand, stond een zonder-



'Hoe kom je daár bij?' vroeg Bulletje. 'Wel,' antwoordde Bonestaak nadenkend, 'als-ie dat gewild had, had-ie 'et toch immers vannacht al kunnen doen.' Dat was waar. Bulletje werd er een beetje geruster en een beetje heldhaftiger door. 'Misschien,' opperde hij en zette zijn borst vooruit, 'misschien is-ie wel bang voor blanke mannen.' 'Best kans,' zei Bonestaak, en hij nam ook een strijdvaardige houding aan. 'Trouwens, als wij beginnen, zijn we vast niet voor de poes!'



ling beest en keek even verwonderd naar het vreemde drielat als dit naar hem. Het was net een grote, vreemd gevormde hagedis met een dikke kop en een kam over zijn rug. Hij was prachtig groen en op zijn gele buik gloeiden fel-rode vlekken. Met zijn knipperende glinsteroogjes keek het rare beest naar de onbekende wezens, die daar zo plotseling in zijn vreedzaam wereldje waren opgedoken. Een hele tijd stonden ze zo tegenover elkaar en namen elkaar zwijgend op. Toen begon dat zwijgende gekijk Nero te vervelen. Met



'En zo'n onbeschaafde wilde is natuurlijk doodsbenuauw voor een geweer,' veronderstelde Bulletje... En dat 'et maar windbuken zijn hoeven we hem niet te vertellen.' 'Spreek vanzelf,' gaf Bonestaak toe. 'We moeten flink brutaal zijn, dat zal helpen.' 'Nou,' zei Bulletje, 'da's net wat voor jou dan... Ga je mee? Nero gaat ook mee.' De reizigers gooiden het geweer over de schouder, staken de bijl in hun gordel en sprongen vastberaden op het strand. Nero blaffend voorop. Ze stapten stevig door en waren spoedig in het dichte bos.



een schel geflaf sprong hij ineens op het beest af. Het bleef staan en sperde een wijde, rode muil open van verbazing. Voorzichtig bleef Nero op een afstandje, wipte met zijn achterlijf en gulde van woede. Toen maakte het beest een blaasend geluid, keerde zich om en verdween tussen de bamboestruiken. Nero hapte naar zijn verdwijnende staart, kreeg een terugspringende tak tegen zijn neus en rolde jankend achterover. Bulletje en Bonestaak, bleekjes, glimlachten. Een ogenblik later zagen de jongens de geschubde kop

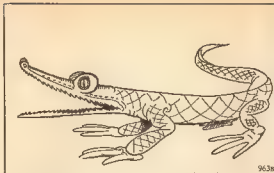


met de slapenge ogen en de fladderende keelzak tussen de bladen van een hoge boom naar hen loeren. Nero, die zijn bezerde neus zat te wrijven, zag het ook en sprong woedend in het rond, wraakzuchtig blaffend. Het vreemde beest keek minachtend naar de levensmaker en verdween in de dichte bladerkroon.

"Wat een griezel!" zei Bullette met een zucht van verlichting. "Nog een geluk, dat-je ons niet aangevallen heeft." "Had je es moeten proberen," schepte Bonestaak op. "Ik Had 'em ijskoud met m'n bijl z'n kop afgeslagen."



En ôf! riep Bonestaak geestdriftig. "Ga op zyn Nero en laat 'et baasje de vangst zien." Maar Nero liet in plaats van de vangst zijn tanden zien en weigerde brommend op zij te gaan. Verlegen keek Bonestaak naar Bullette. Die begon ook tegen Nero te praten, maar of ze bedelden of scholden, Nero hield zijn buit vast, bromde en liet zijn gevaarlijke tanden kwaadaardig blikken. Bullette werd kwaad, en riep: "Wel alle mensen, wat een ongehoorzaam beest! Wacht es!" Bullette bracht zijn windbuis aan de schouder.



"Jij?" snoof Bullette minachtend. "Ik zie je al vechten met zo'n krokodil."

"t Was geen eens een krokodil. 't Was een soort grote hagedis. Ik geloof, dat ze zo'n beest een leguaan noemen. Ze doen niks."

Nu herinnerde Bullette zich van school ook zo iets. En dadelyk had hij al zijn moed terug en, zwaaiend met zijn bijl, riep hij strijdijust:

"Laat het ondiep es opkomen, als-t-je durft!" Gerustgesteld door de goede afloop van de schrikwekken-



"Nero," zei hij waarschuwend, "ga weg of je zult er van lusten."

Nero dacht er niet aan. Bullette mikte nauwkeurig. "Flist!" zei de windbuis.

"Oeoeoe!" zei Nero, sprong op en rende weg, aldoor gillend: "Pen-en-inkt! Pen-en-inkt!"

Een eind verder gung hij zitten en likte ijverig het puntje van zijn staart waar Bullette precies een vinnig kogeltje tegenaan geschoten had. Bonestaak lag dubbel van het lachen en Bullette nam het dode beestje op.



de ontmoeting trokken zij verder, voorzichtig uitkijkend of er niet weer zonderlinge monsters te voorschijn zouden komen. Nero snuffelde overal tussen het struikgewas en eensklaps hoorden ze hem woedend grommen en een angstig gelep, dat spoedig ophield. Snel sprongen de jongens er op af en daar vonden ze hun viervoetige vriend met de voorpoten op een dier, dat op een konijn en op een marmot leek. De woesteling had het doodgebeten. Brommend keek hij de jongens aan.

Bullette zei belust: "Dat kon wel es een lekker boutje zijn!"



Hij hield het omhoog in de richting van de likkende Nero en zei zachtmoedig: "t Spijt me wel, Nero, maar de baas is de baas, nieuwe, en de hond moet doen wat de baas zegt. Zo hoort het in de wereld."

Maar Nero gaf geen antwoord. Hij reed op zijn achterwerk door het gras, met de voorpoten stappend, de achterpoten langs z'n zijden omhooggestrekt. Dat was komiek om te zien en het scheen hem goed te doen aan zijn pijnlijk staartstompje, want hij ging er een hele tijd mee door. En Bullette en Bonestaak moedigden hem aan!



Trots droeg Bullette het konijnachtige beest als jachtbuit op zijn rug en het duurde niet lang of ze kwamen aan een snel stromend riviertje, dat even lager rustig uitvloeide in een klein, helder meer, glanzend als een donkere spiegel in de groene schemering van het oerwoud. Aan het meertje was een open plek van prachtig blank zand, waar stenen in alle afmetingen op verspreid lagen.

'En prachtige om te kamperen,' juichte Bullette. 'Precies alles wat we nodig hebben. Gelukkig, dat we op de farm hebben geleerd, hoe we doen moeten.'



Bonestaak keek met een ongelukkig gezicht naar het stuk wild. Hij begreep niet, hoe dat ooit gevuld moest komen. Maar hij wou voor Bullette niet onderdoen in kordaatheid, nam dus zijn mes en probeerde het moeilijke werk. Erg vlug en goed ging het niet. Hij had het in Amsterdam wel eens gezien, maar nooit gedacht, dat het zo moeilijk was. Moeilijk en... vies. Hij kokhalste van naargheid. Bloed en haar kleefden aan zijn vingers. Ieder ogenblik sneed hij een gat in de huid. En toen hij klaar was, zaten er overal nog lappen vel met haar aan het bloedige lijfje.



Ze legden hun boeltje op het zand en wreven zich in de handen van genot. Nero kwam schoorvoetend bij hen. Hij keek eens naar het dode beest, maar wendde gauw zijn kop af en kneept zijn staart tussen de benen. Hij dacht zeker, dat het diertje hem die pijn bezorgd had. Bonestaak zei: 'Nou gauw een vuur bouwen en dan het beest braden. Dat zal smaken'

Ze bouwden van stenen een haardplaats, zetten er takken bij voor het spit, zochten hout en spoedig vlamde een lustig knetterend vuurtje tussen de stenen.



Toen Bullette terugkwam met een mooi bamboerietje, dat als braadspit dienst moest doen, zat Bonestaak met een akelig vies gezicht aan de glibberige ingewanden van hun jachtbuit te morrelen. Verwonderd vroeg hij:

'Ben je nou warempel nog niet klaar?'

Met van afkeer half verstikte stem zei Bonestaak:

'Zeg, as je weer es wat weet om mij zulke smerige karweitjes op te laten knappen. Voortaan doe je dat zelf maar, hoor! Bah! wat een vieze klodderboel!'

'Je bent een flauw ventje,' vond Bullette.



'Nou moeten we een spit hebben om het wild aan te braden,' zei Bullette. 'Ik zal er een maken van een mooi, dun bamboestokje. Dan moet jij onderwijl het beest villen.' 'Ik geloof,' opperde Bonestaak, 'dat ik beter een spit kan maken dan wild villen en zo.'

'O,' stelde Bullette hem gerust, 't is heel gemakkelijk. Als je het vel d'r af hebt, snij je z'n buikje open en je haalt er gewoon met je handen de ingewanden uit. Da's alles.' En zonder Bonestaaks antwoord af te wachten, verdween hij.



Bonestaak keek hem aan of hij meer zin had om hem op te eten dan het gevangen diertje. Met een ruk trok hij de ingewanden los en kletste ze naast zich op de grond.

'Ja,' zei Bullette, 'op een onbewoond eiland moet je alles zelf doen. Lollig is dat niet, maar je zult er wel aan wennen.' 'Ach, kwibus, loop rond met je eigenwijze praatjes!' schimpte Bonestaak en liep hard naar het water om het beestje en z'n eigen kleverige handen te wassen.

Bulletje stelde de stokken voor het braadspit, en wreef over zijn hongerig buikje.



En krom stokje diende als slinger van het braadspit en weldra zat Bulletje ijerig te draaien. Het vlees hing wel wat raar in de vlammen, maar dat hinderde niet. Bonestaak en Nero zaten er bij en keken belangstellend toe. Bulletje verklaarde vol wijsheid: 'Zie je, zo'n braadspit, dat moet je mooi gehijkmatig draaien. Anders verbrandt het vlees aan de ene kant, en aan de andere wordt het niet gaar... Zo, zie je, netjes... ene... twee-e... ene... twee-e...' En hij draaide, en zijn gezicht glom van tevredenheid en trots.



Bulletje keek hem vernietigend aan. Zijn woede barstte op de gewone wijze los: 'Da's jouw schuld!' 'Natuurlijk,' grinsde Bonestaak, 'alles op de wereld is mijn schuld. Ik heb het braadspit gedraaid... Ik heb zitten kletsen en ik heb het spit stuk laten branden!' 'Je had me moeten waarschuwen,' foeterde Bulletje. 'Je lachte zo gemeen. Nou herinner ik 'et me. Je hebt het aan zien komen.' 'Ik dorst je niet in de rede te vallen, Bulletje,' zei Bonestaak bescheiden. 'Je praatte zo deftig.'



Bonestaak glimachte welwillend. Bulletje had wijzer moeten zijn en begrijpen, dat een zo vriendelijke lach van Bonestaak op onheil duidde. Maar hij praatte gewichtig door over de moeilijke bezigheid van braadspit-draaien, keek Bonestaak aan, draaide en... zag niet, dat de vlammen van het vuur zijn bamboespit in brand staken. Tot opeens... plof... met een doffe slag viel het lekkere boutje in het vuur en Bulletje had een akelig stukje brandend braadspit in zijn hand. Nero blafte van schrik en Bonestaak, onaardig als steeds, schoot in een luide lach.



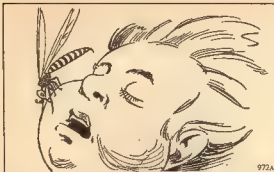
Bulletje keek bedroefd naar het vieze stukje verbrand gebrad, waar hij zo grote verwachtingen van gehad had. Toen schopte hij het naar Nero toe en zei verdrietig: 'Hier, Nero, vreet jij het maar op. Bonestaak heeft er hondenkost van gemaakt.' Bonestaak bleef vriendelijk grinniken. Nero snuffelde aan het zwartgeschroeide beest, trok vies z'n neus op, keerde zich voornaam om en wandelde weg: hij wou met het vieze produkt van Bulletjes braadkunst niets te maken hebben. 'Nou, niet om wat te zeggen, Bulletje,' zei Bonestaak,



Bulletje was te verschrikt en te verbaasd om kwaad te worden. Hij dacht vol smart aan het verloren boutje en wou redden wat er nog te redden was. Haastig trapte hij de stenen op zij, sloeg met een stok in het vuur, dat de vonken hoog opspatten en porde in de houtresten om naar het verloren lekkerbeetje te zoeken. En toen hij het vond, wipte hij het uit het vuur op het gras, waar het, zwart en walmend bleef liggen, een vies ding, waar zwarte rook af sloeg en een bittere stank van verbrand vlees. 'Smakelijk eten,' zei Bonestaak lief.



'maar érg goed heb je 't er toch niet afgebracht: als de honden het niet lusten, is het vast niet veel bijzonders.' Bulletje keek hem aan met ogen, die roofdierachtige lusten deden vermoeden. Maar ook Bulletje kon wijs zijn als hij dat wou: hij zocht kokosnoten en bananen, at zijn buikje dik en rond en ging op z'n rug liggen om in een zalig dutje de schande van zijn mislukte braadpartij te vergeten. En Bonestaak deed als hij. Toen vond Nero, dat hij niet achter kon blijven en roide zich tot en bal ineen. De drie schipbreukelingen sliepen de slaap der recht-



vaardigen. Zij snurkten zelfs een beetje. Af en toe keerde de een of ander zich eens om en wie weet, hoe lang ze wel doorgeslapen zouden hebben, als een muskiet zich niet vol welbehagen op Bulletjes afpeironde wang had neergezet en haar scherpe zuignut in zijn vlees geboord had om van zijn bloed te snoepen. Maar zelfs in zijn slaap liet Bulletje zich niet ongestraft beleiden en zijn hand naderde behoedzaam het brutale beest en met een kletsende klap sloeg hij het op zijn wang te pletter.

Van de klap werd onze dikke vriend wakker en hij ging



'Sst!' fluisterde hij. 'De wilde!'

Bonestaak deed ook zijn andere oog open en keek hem dom aan.

'De mensener!' fluisterde Bulletje met bevende lippen. Verwonderlijk snel kwam Bonestaak overeind en samen keken de vrienden angstig naar de bruine gestalte van de wilde man, die rustig doorsnorkte.

'Hij heeft geen wapens,' stelde Bonestaak zacht, maar vol tevredenheid vast. Bulletje zuchtte diep.



haastig rechtop zitten, voelde de slag op zijn wang branden en keek verontwaardigd rond, wie hem geslagen had. 'Lafaard!' riep hij, enkel uit gewoonte denk ik, want Bonestaak sliep rustig. Misschien dacht Bulletje ook, dat zijn kameraad zich maar zo hield. Misschien wou hij hem aanvliegen. In ieder geval kwam het zo ver niet, want in eens zat Bulletje stokstijf van schrik en hij kreeg net een gevoel als toen hij misselijk werd van de al te zware vredespijp in de kajuit van de 'Hercules'.

Bulletje had precies tegen de blote rug van een wilde ge-



'Dat zal ons niet veel helpen,' meende hij.

'We hebben Nero ook nog,' zei Bonestaak. 'Nero is een kanjer. Die bijt 'em de lappen uit z'n benen.'

'Willen we proberen om weg te komen?' bibberde Bulletje, maar Bonestaak schudde het hoofd.

'Nee,' zei hij vastberaden, 'dat helpt toch niks. We moeten proberen om 'em bang te maken, da's nog veel beter.' Bulletje bibberde nog harder en Bonestaak zelf zag erg bleek.

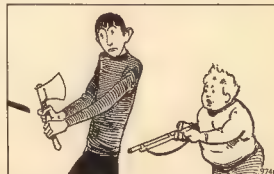
'Hoe... hoe moeten we dat doen?' stotterde de dikke.



keken, die op z'n doolie gemak zat te slapen, geen twintig pas van hen af. Het was een brede, bruine rug. De woesteling zat met het hoofd op zijn knieën gezakt, de handen om zijn schenen geslagen, en snurkte, dat Bulletje het duidelijk kon horen.

Vreselijk...! Wat moest hij doen...?

Zachtjes stootte hij Bonestaak aan. Die bromde wat en draaide zich om. Bulletje stompde harder en de lange zei een onvriendelijk woord, terwijl hij één oog half open deed. Maar Bulletje lei z'n hand op Bonestaaks mond.



'Weet ik niet,' snauwde de lange. 'Zullen we wel zien. Ga je mee d'r op af?'

'Ik durf haast niet,' bekende Bulletje.

'Ik ook niet,' zei Bonestaak eerlijk. 'Maar het moet. Anders zit je toch maar weer achter ons aan. Als je niet mee gaat, ga ik alleen.'

'Nee,' zei Bulletje, en beet z'n klapperende tanden op mekaar. 'Ik ga mee.' Bonestaak nam z'n bijl in z'n handen en Bulletje zijn windbuks en zo stapten ze met knikkende knieën op de slapende wilde toe.



De menseneter, van geen gevaar bewust, sliep rustig door Bonestaak knipte met de vingers. Nero kwam op hem toe. 'Pak 'm, Nero!' zei de lange aanvoerder zachtjes. Nero keek hem aan, slenterde toen op z'n gemak naar de wilde, rook eens aan zijn rug, kwispelde met z'n staart en ging kalm bij hem liggen, alsof de vreselijke menseneter zijn beste vriend was. De jongens waren diep verontwaardigd over het laffe ver- raad van de hond.

'Wat een ellendeling,' fluisterde Bulletje en keek woedend



nam zachtjes diens voet en zette die op zijn nek, ten teken dat hij zich overgaf en de kleine vreemdeling als zijn mees- ter erkende. Bonestaak kon niet goedkeuren, dat Bulletje zo maar alleen de baas zou worden en zette dus ook gauw zijn voet naast die van Bulletje. En zo stonden ze even, trots en gelukkig, omdat ze een woeste menseneter daar zo maar door hun kordaat optreden tot hun slaaf ge- maakt hadden. Bonestaak zei edelmoedig:

'Sta nou maar weer op!'

En Bulletje voegde er bars bij:



naar Nero, die vriendelijk tegen hem knipoogde. Bone- staak kniep de lippen op mekaar, trok zijn vriendje mee en daar stonden ze even later tegenover de slaper. En Bonestaak riep dapper:

'Hé wilde! word es wakker...! Hééé! Menseneter...!'

De menseneter bewoog zich en de jongens gingen voor- zichtigheidshalve een stapje achteruit. Toen deed de bruine man de ogen open, zag z'n dreigende vijanden en sprong met een gil overeind...

Bulletje en Bonestaak stonden met knikkende knieën en



'Maar maak nou geen aardigheden, hoor je, want anders schiet ik je bruine huid vol gaatjes, menseneter.'

De menseneter stond op en danste in het rond en lachte, allemaal om te laten zien hoe blij hij was dat hij er zo goed afgekomen was. Welwillend keken de overwinnaars naar die kinderlijke uitingen van blijdschap. Toen zei Bone- staak:

'Zeg, Bulletje, hoe zullen we 'em noemen?'

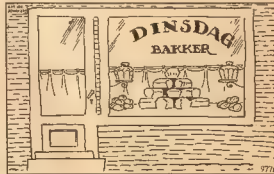
'Wat voor dag is 'er?' vroeg Bulletje ernstig.

'Dinsdag,' antwoordde Bonestaak.



bleke gezichten en beoefden als juffershondjes. Ik weet niet, wie banger was, de wilde of de jongens, maar de jongens waren zeker nog nooit in hun leven zó bang geweest. Het scheen echter, dat de wilde nog banger was, want hij beefde zo, dat zijn magere knieën tegen mekaar sloegen. Hij keek de jongens smekend aan en hief langzaam de handen boven het hoofd. Toen liet hij zich op de knieën vallen en kroop op hen af. Angstig, maar vol belangstel- ling zagen zij toe.

Vlak voor Bulletje boog de man het hoofd in het zand,



'Dan zal-je Dinsdag heten.'

'Ben je!' zei Bonestaak minachtend. 'Zo heet onze bakker in Amsterdam ook.'

'Geefst niks,' stelde Bulletje vast. 'Zo'n menseneter noem je naar de dag waarop je hem onderworpen hebt. Dat deed Robinson Crusoe ook!'

Bonestaak haalde de schouders op en zei:

'Nou, best, mijn een zorg, 'Hé, Dinsdag, kom es hier!'

'Ach jò, hij verstaat je immers niet!' smaalde Bulletje.

De wilde lachte en riep: 'Yes! Yes! Fersta very well!'



Bulletje en Bonestaak keken mekaar vol verbazing aan. Een menseneter, die Hollands verstond? Zoiets hadden ze nog nooit gehoord. Maar de menseneter liet grinzend zijn bruine tanden zien, spuwde toen een lange straal tabaksap over het zand en knikte wel twintig keer achter mekaar.

'Versta jij Hollands?' vroeg Bonestaak vol afschuw.

'O yes, ieké fersta 'Oolans,' antwoordde de bruine slungel. 'Je valt me lelijk tegen, Dinsdag,' zei Bulletje teleurgesteld. 'Hoe kom 'et, dat je Hollands kent?'



Hij nam z'n windbuks op, bracht hem aan de schouder en riep:

'Heéé, Dinsdag! Sta stil of ik schiet je omver!'

Dinsdag keek om, gaf een schreeuw en liet zich plat op de grond vallen. Bulletje lachte van plezier. Wat was die nikker bang van een onschuldige windbuis!

'Kom hier,' beval Bonestaak.

Dinsdag kroop op handen en voeten naderbij. Nero dacht dat hij spelen wou, sprong op hem af en pakte hem bij zijn zwembroek. Gillend rolde de wilde op zijn rug en spar-



'O,' grijnsde de wilde, 'ieke fare oop 'Oolans skiep. Groot goed man kappie... Groot veel kai-kai.'

'Kai-kai?' vroeg Bulletje. 'Wat is kai-kai?'

De wilde maakte een gebaar alsof hij at en zei:

'Zo kai-kai... Veel groot lekker 'Oolans kai-kai.'

't Is nog een lekkerbek ook!' riep Bulletje wanhopig.

Bonestaak smet zijn hele vrachtje op de grond en zei:

'Dinsdag, neem dat stelletje op en draag het voor me.'

Haastig wierp Bulletje het zyne er bij en beval:

'Het mijne ook, Dinsdag.'



telde zo komiek met armen en benen, dat Bulletje en Bonestaak gierden van het lachen en Nero stomverbaasd op z'n staart ging zitten en die schreeuwende neger oplettend bekeek. Eindelijk zei Bulletje goedig:

'Nou, stil maar, Dinsdag. Hij zal je niks doen. Kom hier en neem die boel op. We gaan terug naar de boot.'

'Mij groot bang!' zei hij zacht. 'Wild beest mij kai-kai.'

Bonestaak schoot opnieuw in een lach. 'Nee, Dinsdag,' zei hij geruststellend. 'Dat wilde beest zal je niet opeten. Tenminste niet als je braaf en gehoorzaam



Dinsdags ogen gingen verbazend ver open. Hij hield de hand aan het oor en zei:

'Mij nie fersta. Wat joe see?'

'Oppakken!' riep Bonestaak, 'Dragen!'

'Kannie fersta,' zei Dinsdag. 'Jammer!'

En hij liep op een sukkeldrafje weg.

Maar zo hadden de jongens het niet bedoeld. Een zwarte slaaf hebben en dan zelf de boel dragen? Bonestaak briepte:

'Hij verstaat het best! Maar hij is natuurlijk te lui om te werken. Wacht es even!'



bent. Maar als je niet doet wat wij zeggen, scheurt-ie je in lappen. En pak nou dat vrachtje op.'

'Yes, baas,' antwoordde Dinsdag en gedwec nam hij het vrachtje op zijn schouders. Bonestaak glom van trots.

'Ik ben ook baas,' zei Bulletje eefzuchtig.

'Jij duk baas,' gaf Dinsdag gehoorzaam toe.

Bonestaak grinnikte, omdat Dinsdag Bulletje 'dik baas' noemde en Dinsdag meende zeker, dat hij erg braaf gehandeld had. En om nog braver te zijn, wees hij op Bonestaak en zei: 'Jij stopnaald-baas!'



Nu grinnikte Bulletje, die zich schitterend gewroken voelde. Hij zei goedkeurend: 'Braaf zo, Dinsdag, je bent een verstandige menseneter.' Bonestaak dacht er zeker anders over, want hij keek erg zwart, nam zijn geweer en stapte weg. Dinsdag stapte achter hem aan en daarachter kwam Bulletje, ook met zijn geweer en stilletjes lachend. En achter hem kwam Nero, die zich van het wonderlijke geval met de Hollands sprekende menseneter al bijzonder weinig aantrok.



'Vooruit dan!' riep hij. 'Maak jij vuur, dan halen wij de boel uit de boot.' Dinsdag sprong in de rondte als een malle en klapte in de handen en klakte met de tong en trok een komiek gezicht, Nero blafte luidkeels en alle vier hadden ze geweldige pret. Terwijl Dinsdag een vuurhaard bouwde, doken de twee jongens in de grote kist en vonden alles wat ze nodig hadden, zelfs blikjes gecondenseerde melk. Die verdunden ze in een pan met water en toen zei Bulletje: 'Nou zal ik het beslag maken!'



Onderweg aten en dronken ze een paar maal van kokosnoten, die Dinsdag heel handig met de bijl opensloeg, en laat in de namiddag kwamen ze weer bij de zee en vonden hun boot onaangeroerd. Ze waren moe en warm van de lange tocht en de jongens gingen gauw zwemmen. Toen ze weer aangekleed op het strand stonden, zei Bulletje: 'Hé, nou es lekker warm eten. Dat zou een genot zijn.' Bonestaak dacht er net zo over, maar hij hield zich groot en zei niets. Dinsdag wreef over zijn buik, keek benauwd en zei:



Kan je dat dan?' vroeg Bonestaak. 'O, daar is niks an,' blufte Bulletje. 'k Heb 'et m'n moeder en de kok wel honderd maal zien doen. Kijk maar goed, dan zal ik het jou ook leren.' 'Asjebheft, Bulletje,' zei Bonestaak nederig en Bulletje keek hem wantrouwig aan. Maar hij zei niets, kwakte een paar handenvol meel in de ijzeren pot, gooide er een scheut melk bij en begon er met zijn handen in te roeren. 't Wordt wel een beetje vies,' zei Bonestaak bescheiden. 'Moet dat zo?'



'Mij honger. O, mij zo groot honger!' Hij dacht even na en wees toen op de zee. 'Vis,' zei hij met een verbeethikt gezicht. 'Very lekker!' 'Nou!' riep Bulletje geestdriftig. 'Laten we dan gaan vissen!' Maar Dinsdag schudde het hoofd. 'No goed nou,' zei hij. 'Morgen, Vroege zon, veel vis.' 'We hebben meel en rijst en vet,' opperde Bonestaak. 'Is daar miks van te maken?' 'O, koeken! Lekker!' riep Dinsdag en Bulletje lachte: dát was een echte smulpaap!



'Ja, dat moet zo,' snauwde Bulletje. 'En hou nou asjebheft je mond, terwijl ik werk, hé, anders komt er niks van terecht.' 'O, neem me niet kwalijk,' zei Bonestaak onderdanig. 'Maar een beetje vies is het toch wel, die klodderboel.' Bulletje keek hem vernietigend aan. 'Wat maak je eigenlijk?' vroeg Bonestaak na een poosje. Bulletje strooide nieuw meel in de pot, en verwaardigde zich te antwoorden: 'Beslag.' 'O,' zei Bonestaak tevreden, 'dat valt mee; ik dacht, dat



'et witte modder was. Wel wel, is dat nou beslag?... Zeg... je mag 'et er wel op een briefje bij zetten, Bulletje, anders geloof je geen mens 'et.'

'Heb je wel eens een klap om je oren gehad?' vroeg Bulletje, onheilspellend kalm.

'Van zo'n klein dik mormeltje nog nooit,' antwoordde Bonestaak uitdagend.

Dat zou hij nooit van zijn leven weer kunnen zeggen, want Bulletje gaf hem met zijn dik beklonterde hand een ferme draai. Veel zeer deed het niet, maar Bonestaaks



haar, z'n éne oor en z'n ogen en neus zaten ineens vol dikke, kleverige pap. Bulletje, uiterst tevreden over de uitwerking van zijn daad, lachte om er onder te bezwijken. Bonestaak niesde, maakte één oog vrij van de dikke brij en zodra hij genoeg zien kon om zijn tegenstander te onderscheiden, pakte hij hem beet en probeerde ijverig hem met zijn hoofd in de ijzeren pot met beslag te werken.

Bulletje verzette zich uit alle macht. Onder het worstelen lichtte hij Bonestaak een beentje, en omdat die hem zo stevig vast had, vielen ze allebei. De pap van Bulletjes



handen verbreidde zich met ongekende snelheid over hun beider kleren en haren, en als een knoedel spartelende benen en zwaaiende armen rolden zij om en om over het strand en schreeuwden er bij, dat het een aard had. Ze rolden zelfs tegen een schuinliggende grote steen op. Ja, ze gingen verder, rolden naar de top, daaroverheen, en toen gleden ze er weer af... ploomp...! het water in!

Ineens kwam er een eind aan hun krijgsgescheeuw. Ze plasten en spetterden en proestten en spuwden en kwamen als verschrikte natte katten met grote stappen naar de



droge grond gehoid. En plotseling hieven ze allebei verwonderd het hoofd op: ze hoorden een schaterend gelach. Het was de wilde, die zich op z'n blote dijen kietste en brulde van het lachen

'Gek!' zei Bulletje. 't Was net of ik iemand anders hoorde lachen!'

'Ja,' zei Bonestaak. 'D'r is iemand, die net zo lacht, maar ik ben vergeten, wie.'

Toen herinnerden zij zich eensklaps, dat ze vergeten hadden, mekaar de schuld van het ongeluk te geven en Bulle-



tje begon: 'Heb je nou je zin? Vervelende ruziezoeker! Me zijn zo nat als klets!'

'Nee, die is goed,' raasde Bonestaak. 'Wie heeft er mij de eerste klap gegeven? Dacht je soms, dat ik me zo maar op m'n gezicht liet slaan?'

'Jij hebt me getreiterd en gesard!'

'De hond!' gilde Bonestaak op eens. 'Nero! ga weg! Laat je 't!' en hij holde naar de ijzeren pot.

Bulletje stook achter hem aan. Maar het was te laat. Nero likte nog gauw de laatste restjes van het zoete beslag uit de



pot en draafde toen rustig een eindje weg. Daar ging hij bedaard op het zand zitten, likte zijn lippen en knipoogde guldig alsof hij hun vragen wou:

'Nou...? Hoe heb ik 'em dat gelapt?'

Bulletje en Bonestaak konden het niet waarderen en scholden om het hardst op die brutale snoeper van een Nero. Alleen de menseneter had plezier: hij rolde in het zand en lachte of ie nooit meer zou ophouden.

Bulletje was door het woedende heen! Een nat pak, z'n beslag door de hond opgegeten en op de koop toe nog dat



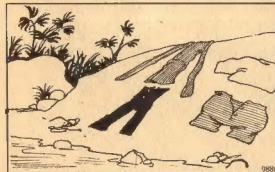
krankjoreme gegil van die wilde, die notabene hun slaaf was! Je liet je toch zeker niet uitlachen door een slaaf! Woest liep hij op de schaterende menseneter toe, pakte hem bij zijn schouder en schreeuwde: 'Is 't uit met je gegil, Dinsdag? Ik waarschuw je, hoor, je krijgt een pak op je ziel!' Dinsdag ging dadelijk overeind zitten, hikte en slikte een paar keer en zei toen gedwee: 'Yes, dik baas. Dinsdag dood lachen.' 'Ik heet geen dik baas!' schreeuwde Bulletje, nog woeden-



der. 'Ik heet Bulletje, versta je dat: Bul-le-tje... En heb 'et hart nog es om dik baas te zeggen, dan zal je wat zien!' 'Yes, baas Bulletje,' antwoordde de arme menseneter bang. 'Dinsdag heb niet hart meer.' Bonestaak was er bij gekomen en stond met de handen in zijn natte zakken op de angstige wilde neer te zien. Grinnikend zei hij: 'Ik begrijp niet, hoe zo'n grote menseneter zo bang komt voor zo'n klein opscheppertje.' Verschrikt pakte Bulletje hem bij zijn arm en fluisterde driftig:



'Stommeling...! Hoe kan je nou zo iets stoms zeggen? Snap je dan niet, dat die menseneter juist bang moet blijven! Als hij hem leert om ons voor gewone jongens te houden, dan zijn we toch zeker voor de haaien!' Bonestaak zag zijn domheid in en schrok er zelf van. Om het weer goed te maken, zei hij bars: 'Maak die ijzeren pot schoon, Dinsdag. En pas op, als ie niet blinkt als een spiegel!' 'Yes, baas,' antwoordde Dinsdag en ging met de ijzeren pot naar het water om hem schoon te boenen.



Onderwijl kleedden de jongens zich uit en legden hun natte kleren op het strand te drogen. Ze konden de verleiding niet weerstaan en sprongen voor de derde maal die dag het lekkere koele water in en plasten en speelden en vergatert helemaal, dat ze hongerig waren, dat ze eten klaar moesten maken en dat ze op die gevaarlijke menseneter moesten passen. Maar het was ook zo fijn in dat kalme, frisse, helderblauwe zeeewater. En toen ze zich aankleedden, voelden ze eerst, hoe ze rammelden van de honger.



'O,' kreunde Bulletje. 'Wat heb ik een schrok! Ik moet gauw wat eten hebben, anders eet ik jou en Dinsdag allebei levend op.' Bonestaak deed of-ie bibberde van angst en liep weg. Maar na een paar passen bleef hij staan, wees naar Dinsdag en zei verbaasd: 'Nee maar...! Kijk daar es!' En half aangekleed, met afzakende broeken en de kousen op hun enkels, hielden ze naar de wilde. Die zat met een ernstig gezicht bij het vuur en hield er een



ssissende pan boven. En naast hem stond een hele stapel pannenkoeken! Hij had zijn tijd goed gebruikt! Juichend lieten Bulletje en Bonestaak zich bij de kostelijke spijs op de knieën vallen en begonnen dadelijk te smullen. De stapel pannenkoeken minderde zienderogen en toch bakte Dinsdag wat hij kon. En onder het bakken sloeg hij zelf ook een behoorlijk getal van de vette koeken naar binnen en Nero kreeg eveneens zijn deel. Het was een waar feestmaal! Toen zij allen hun buikje dik en rond gegeten hadden, zei



Bulletje: 'Ik geloof, dat ik nou in het bos een beetje ga slapen. 't Is me hier te zonnig.' Dat was een goed idee en langzaam, vermoeid van het maal, slenterden zij naar het bos, zochten een lekker zacht plekje in de schaduw van wat bamboeboomjes en vlijden zich daar zuchtend te rusten. Uitgezonderd de wilde dan, want die snuffelde in de struiken rond en Bulletje en Bonestaak waren te lui om te vragen, wat hij eigenlijk uitvoerde.

Totdat ze plotseling overeind kwamen, verwonderd en



geschrokken. Dinsdag had een reeks gekke krotten uitgestoten. 'Oah...! Aaaw...! Hiiiioow...!' De jongens keken op. Zagen hem rondspringen en hoorden hem roepen: 'Oooh! baassies...! Kommen gauw...! Veel, groot kis! Ohoho!' Bulletje en Bonestaak waren hun vermoeidheid ineens vergeten. Ze sprongen op en renden naar Dinsdag, die over een kist gebogen stond, welke half in de rulle bosgrond was weggezaakt.

Popelend van nieuwsgierigheid stonden de beide vrienden



toe te zien, hoe Dinsdag probeerde het deksel van de kist los te trekken.

'Zeker van een vroegere schipbreukeling,' zei Bonestaak. 'Wie weet wat er allemaal in zit!'

'Misschien wel een dagboek,' opperde Bulletje, 'met het verhaal van de ramp!'

'Kan nie ope,' zuchtte Dinsdag en wroef zijn pijnlijke vingers tegen elkaar.

'Ik ga m'n bijl halen,' riep Bonestaak en hij liep hard naar het strand terug.



Onderwijl sjoorden Bulletje en Dinsdag de kist omhoog en sleepten haar naar de open plek bij het bamboeboomje. Met de bijl wrikte de wilde handig het deksel los en daar vonden de drie avonturiers, in een pak gedroogde geitevellen gerold, een echt jachtgeweer en een hele doos vol patronen. 'Zit er papier met de naam en de geschiedenis van de schipbreukeling?'

Nee, behalve het geweer, de patronen en de vellen, zat er niets in de kist.



Bulletje en Bonestaak keken teleurgesteld, maar de men-seneter danste rond met het geweer boven zijn hoofd en lachte en riep:

'Hoera...! Skietgeweer...! Dinsdag blij...! Dinsdag vlees skieten...! Dinsdag knap skieten...! Nou! Oaaah!'

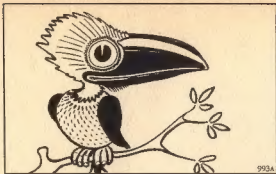
Bonestaak keek peinzend naar de geitevellen. Ineens pakte hij Bulletje beet en zei: 'Zeg... Bulletje! Nou kunnen we kleren maken van dierenhuiden! Dan hoeven we niet meer in die ordinaire gewone pakkies rond te lopen! Dat is veel achter op een onbewoond eiland, wat?'



'Fijn!' riep Bulletje. 'Dat doen we...! Zeg, Dinsdag, kun je kleren van geitevellen voor ons maken? Ja?' Dinsdag grinsde. 'Yes, baassie,' zei hij. 'Mooi en sterk... zal zien!'

'Maar we gaan eerst jagen met het grote geweer,' riep Bonestaak. 'Geef hier, Dinsdag, ik ga een of ander wild beest schieten.'

Maar Dinsdag trok een ernstig gezicht en hield het geweer achter zijn rug. 'Nou?' riep Bonestaak ongeduldig, maar de wilde hief zijn vinger op en schudde het hoofd.



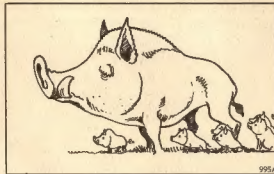
'Kleine baassies nie ankomme,' zei de mensener. 'Skiet-geweër groot gevaarlijk... Doen: poem! en pang...! Boenk tegen je schouder! Pijn... au! au!' En hij wreef met de hand over zijn schouder en trok zijn ene been op, net of ie erge pijn had. Maar Bonestaak wou er niet van horen. Gebiedend zei hij: 'Geef op... Daar zit een grote vogel met een rooie kop en een blauwe snavel. Dit zal wel lekker zijn. Ik ga hem schieten!' Aarzelend gaf Dinsdag hem het geweer en met veel moeite lei Bonestaak aan.



'Ja, Bonestaak,' zei Bulletje, 'eerlijk is eerlijk: Dinsdag heeft je gewaarschuwd en jij hebt niet willen luisteren.' 'Ach jongen, loop rond,' snauwde Bonestaak. 'Kan ik et helpen, dat dat geweer niet deugt.' 'Fijn geweer,' prees de wilde en streelde het. 'Wij veel vlees skiet. Maar kleine baassies niet ankomme. Betoverd. Pang! Boenk!' 'Ja, hou je mond maar,' zei Bonestaak nijdig, 'dat weten we nou ook wel!' 'Jij tenminste,' grinnikte Bulletje en knipoogde olijk.



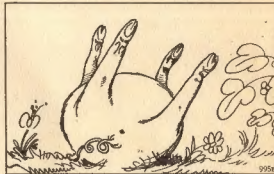
De tromp van het geweer kon hij maar niet stil krijgen: het wapen was veel te zwaar voor hem. Maar toen hij dacht, dat hij de vogel vlak voor de loop had, trok hij gauw af. Een geweldige knal weerklonk. Rook en vuur sprongen uit de loop. Bonestaak vloog achterover en het geweer viel kletterend op de grond. Krijgend vlogen de verschrikte vogels uit de bomen op en Bonestaak krijste mee en Bulletje schreeuwde van schrik en Dinsdag riep: 'Ooah...! Ooah! baassie!' en Nero ging er jankend en met de staart tussen de benen van door, zo hard hij kon.



Bonestaak wou juist uitvaren, toen Dinsdag zachtjes zei: 'Ssst... Wild!' Snel laadde hij het geweer. De jongens stonden en wachtten doodstil. Hun hart klopte luid. In de struiken, een twintig meter van hen af, bewoog iets. Het ritselde en kraakte, alsof er een heel stelletje dieren bij elkaar waren. En in eens kwam er een wild zwijn te voorschijn met een stuk of tien halfwassen jongen achter zich aan. Het geweer vloog aan Dinsdags schouder. Een schot knalde... Luid schreeuwend verdween de varkensfamilie in de struiken.



Bonestaak, een beetje van de schrik bekomen, krabbelde overeind. Hij wreef zijn schouder, net als Dinsdag gedaan had, en hij wreef ook zijn wang, die rood en blauw werd: door het schot slaat een geweer met de kolf terug en dat was, doordat Bonestaak niet schieten kon, en het geweer niet goed had vastgehouden, nogal aardig aangekomen. Dinsdag raapte het geweer op en zei trots: 'Ik gewaarschuwd: boenk...! Au! Au! harde klap... Baassie eigenwijs... Ooah!' Bulletje, ziende dat het goed was afgelopen lachte.



Op één na, die onbeweeglijk bleef liggen. 'Hoera!' riepen de jongens en stoven op de buit af. Het jonge varken was dood. Dinsdag voelde er aan, likte zijn lippen en zei: 'Lekker vet... Mals...! Fijn boutje.' 'Kom, dan gaan we terug naar het strand en we braden 'em,' zei Bonestaak. 'Oeaa! riep Dinsdag. 'Weer honger!' 'Nou,' zei Bulletje, 'een mals boutje zou me best smaken. Die pannekoeken is maar wind in je buik.' Dinsdag keek beledigd, toen hij zo over zijn pannekoeken hoorde spreken.

